

REDACTORUL ȘEF

PROF. BOCA DANDEA TIBERIU

EDITOR

**PROF. PETROVAN ELENA
ANAMARIA**

COLEGIUL REDACȚIONAL

PROF. DINIȘ ADAM CRISTINA

PROF. VÎRTAN MARIANA SIMONA

**PROF. GALDĂU FLORICA
GEORGETA**

PROF. ȘIMON IOANA SORINA

DATE DE CONTACT

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM
GANEA" BISTRA**

**STR. PETRU PAVEL ARON, NR.6,
BISTRA**

0258773106

sc.bistra@isjalba.ro

RITMURI DRAMATICE

ISSN: 3100-5276 ISSN-L: 3100-5276

REDACTIA

REDACTOR ȘEF: PROF. BOCA DANDEA TIBERIU

EDITOR: PROF. PETROVAN ELENA ANAMARIA

COLEGIUL REDACȚIONAL: PROF. DINIȘ ADAM CRISTINA

PROF. VÎRTAN MARIANA SIMONA

PROF. GALDĂU FLORICA GEORGETA

PROF. ȘIMON IOANA SORINA

”RITMURI DRAMATICE. ANTOLOGIE DE SCENETE”

**BROȘURĂ CU CREAȚIILE DRAMATICE REALIZATE ÎN CADRUL
PROIECTULUI EDUCAȚIONAL JUDEȚEAN ”TEATRU- DE LA
SCRIERE DRAMATICĂ LA REPREZENTARE SCENICĂ”**

EDIȚIA A II-A

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

ISSN: 3100-5276 ISSN-L: 3100-5276

CUPRINS

1. LA ȘCOALA PĂDURII, coordonator prof. Groza Maria Loredana	4
2. ZIUA VALORILOR UMANE, coordonator prof. Vîrtan Mariana Simona	10
3. LA FINALUL LICEULUI, coordonator prof. Petrovan Elena Anamaria	14
4. NOI ÎNCĂ NU SUNTEM MARI, coordonator prof. Vîrtan Mariana Simona.....	19
5. CASA JEFUITĂ, coordonator prof. Jeflea Elena Sanda.....	22
6. PRIETENI SUB STEJARUL FERMECAT, coordonator prof. Vîrtan Mariana Simona ...	32
7. COLEGI DE-O VIAȚĂ, coordonator prof. Vîrtan Mariana Simona	34
8. CRĂCIUNUL LA SAT, coordonator prof. Petrovan Elena Anamaria	37
9. MATILDA-REINTERPRETARE MODERNĂ, autor Boca Dandea Maria	39
10. CRĂCIUNUL LA ȘCOALĂ , coordonator prof. Petrovan Elena Anamaria.	47
11. ȚIGANII, coordonator prof. Șimon Ioana	50
12. SĂPTĂMÎNA VERDE LA ȘCOALĂ, coordonator prof. Petrovan Elena Anamaria	55
13. ELEVA BÂLBĂITĂ LA RĂSPUNS, coordonator prof. Cosma Violeta Ana.....	58
14. RECICLARE, coordonator prof. Petrovan Elena Anamaria.....	61
15. ȘEDINȚA DE COȘMAR, coordonator prof. Diniș Adam Cristina.....	64

1. SCENETĂ: „LA ȘCOALA PĂDURII”

Inspirată de piesa lui Matei Vișniec – „Capra, Iedul cel mic și Cumătra Lupoaică”

DĂSCĂLESCU ALEXIA – CLASA A VI-A A

ARHIRE ELIZA – CLASA A VI-A A

MUNTEAN DIANA – CLASA A VIII- A C

PROF. COORDONATOR: GROZA MARIA LOREDANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION AGÂRBICEANU” ALBA IULIA

Personaje:

- **Capra**
- **Iedul cel mic**
- **Cumătra Lupoaică**
- **Naratorul**
- **Coșmarul** – personificarea fricii
- **Remușcările** – doi actori
- **Jurnalista Cioară** – rapidă, curioasă, exagerează
- **Reporterul Vulpoi** – ironic și manipulator
- **Ursul** – judecătorul pădurii, înțelept

Scena 1

Naratorul:

Într-o pădure, nu prea departe de noi, unde copacii știu povești, iar animalele merg la școală, se întâlnesc trei personaje cunoscute: Capra, Iedul cel mic și... Cumătra Lupoaică. Dar nu vă grăbiți să trageți concluzii! Să vedem ce se întâmplă...

(Scena: un decor simplu – un copac mare în fundal, o bancă improvizată, poate o tablă de școală pe un trunchi.)

Capra:

(Se uită la ceasul de buzunar.)

Iedule, e timpul pentru lecția de astăzi! Lasă iarba și vino!

Iedul cel mic:

(Săltând, cu un carnetel sub braț.)

Vin, mamă! Dar... nu e azi ora de joacă?

Capra:

Joaca vine după învățătură. Astăzi învățăm despre... încredere. Și despre cum nu toți cei cu dinți mari sunt neapărat răi.

(Intră Cumătra Lupoaică, elegantă, cu un aer superior.)

Cumătra Lupoaică:

Să ghicesc... vorbiți despre mine din nou?

Capra:

(Politicos, dar rezervat.)

Vorbeam despre prejudecăți. Bună ziua, cumătră.

Iedul cel mic:

(Încântat.)

Bună, cumătră! Ce colți frumoși aveți!

Cumătra Lupoaică:

(Surâzând ironic.)

Mulțumesc, iedule. Sunt naturali. Nu i-am ascutit azi. E zi de pace, nu de pradă.

Capra:

(Încercând să mențină tonul pedagogic.)

Astăzi am o provocare pentru voi. Vom juca un joc: „Schimb de roluri”. Fiecare va deveni altcineva pentru o clipă.

Iedul cel mic:

Eu vreau să fiu... Lupoica! Vreau să învăț cum să fiu înfricoșător!

Cumătra Lupoaică:

(Amuzată.)

Înfricoșător? Dar nu e chiar așa ușor. Trebuie să mergi ca o umbră, să-ți controlezi respirația... și să nu-ți pese că toți fug de tine.

Capra:

Iar eu voi fi... Iedul cel mic. Un suflet inocent, mereu cu nasul în vânt.

(Toți încep să se comporte ca celălalt: Lupoaică merge în patru labe, bleagă, ca un ied. Iedul umblă teatral, mormăind și "mușcând" aerul. Capra face salturi de copil.)

Iedul cel mic (ca lupoaică):

(Groasă voce.)

Sunt Cumătra Lupoaică! Mă tem doar de bibliotecă și de... emoții!

Cumătra Lupoaică (ca ied):

(Schimonosind vocea.)

Vai, mamă, lupii sunt răi! Toți! Fără excepție!

Capra (ca ied):

(Sărind.)

Eu cred tot ce mi se spune! Dacă bate la ușă cineva cu glas dulce, sigur e de treabă!

(Toți izbucnesc în râs.)

Capra:

(Serios.)

Adevărul e că uneori vedem doar masca, nu chipul. Lupoaică, spune sincer: tu ai vrut vreodată să ne mănânci?

Cumătra Lupoaică:

(Schimbând tonul.)

Am vrut... poate o dată. Când eram flămândă și pădurea era rece. Dar m-am gândit mai bine. Nu pot mânca ființe care mă privesc în ochi cu încredere. Așa m-a învățat mama mea.

Iedul cel mic:

(Serios pentru prima dată.)

Și... atunci de ce toți spun că ești rea?

Cumătra Lupoaică:

Pentru că am colți, iedule. Și pentru că e mai ușor să crezi că lupii sunt răi decât să încerci să-i înțelegi.

Capra:

(Blândă.)

Poate că azi e începutul unui nou capitol. Poate că lupii și caprele pot învăța împreună.

Iedul cel mic:

(Privind spre public.)

Și voi... ce ați face dacă ați întâlni o lupoaică cu suflet bun?

Scena 2

Apare din fundal o figură în negru, cu o mască ciudată – este Coșmarul.)

Coșmarul:

(Voce joasă, distorsionată)

Ooooo... iedule... ai uitat ce-ai visat? Ușa crăpată... colții lucind... ceasul oprindu-se...

Iedul (se strânge speriat):

Mamă! E coșmarul meu! Mereu vine când e întuneric!

Capra (furioasă):

Pleacă, n-ai ce căuta aici! Astăzi învățăm, nu visăm urât!

Coșmarul (râzând):

Eu nu plec până nu mi se spune adevărul: poți avea încredere într-un lup?

Cumătra Lupoaică (ferm):

Nu sunt un vis urât. Sunt reală. Și dacă știi să mă vezi, poate nu te mai temi.

(Coșmarul se retrage lent, suspinând teatral. Apar imediat Remușcările – doi actori îmbrăcați în gri, cu pancarte „VINOVĂȚIE” și „REGRET”.)

Remușcarea 1:

Capro, de câte ori ai închis ușa fără să asculți?

Remușcarea 2:

Lupoaiico, de câte ori ai tăcut în loc să explici?

(Toți tac. Se uită unii la alții.)

Scena 3 – Apar Jurnaliștii și Ursul

(Intră în fugă Cioara și Vulpoiul cu microfoane improvizate – o pană și o morcovă, agitați.)

Jurnalista Cioară:

ȘOC! Capra face pact cu Lupoica! Iedul – în pericol?! Detalii exclusiv în Pădurea TV!

Reporterul Vulpoi:

Un interviu cu lupoica ne-arată adevărul. Sau... o minciună bine cosmetizată. Spuneți-ne, e adevărat că vreți să mâncați iedul?

Cumătra Lupoică (răbdătoare):

Nu. Asta e o întrebare toxică. Prefer să mănânc stereotipuri, nu copii.

(Jurnaliștii exclamă și notează febril.)

Jurnalista Cioară:

Breaking news: Lupoica e vegetariană? Sau doar minte artistic?

(Din fundal răsună un tunet grav – intră Ursul, îmbrăcat sobru, cu un toiag.)

Ursul (voce gravă):

Destul! Presa nu e circ. Eu sunt Ursul – păzitorul moralei pădurii. Am venit să ascult. Să judec, dacă trebuie. Spuneți: cine a greșit?

Capra:

Am judecat prea repede.

Cumătra Lupoică:

Am tăcut prea mult.

Iedul:

N-am întrebat destul.

Remușcările (încor):

Exact!

Scena 4 – Împăcarea publică și mesajul

Ursul:

Frica este naturală. Dar ura se învață. Iar ce se învață... se poate și dezvăța.

(Ursul ridică toiagul. Coșmarul dispare într-un nor. Jurnaliștii coboară camerele.)

Ursul (către public):

Pădurea are nevoie de adevăr. Iar adevărul e simplu: Lupoica aceasta nu e dușmanul nostru. E doar... o poveste nespusă.

Capra:

Cumătră... poți veni la cină. Dar să știi: gătim fără carne!

Cumătra Lupoică (râzând):

Nicio problemă. Am adus humus și o carte cu rețete.

Jurnalista Cioară:

Știrea se schimbă: „Lupoica acceptată în comunitate! Prima prietenie inter-specii!”

Reporterul Vulpoi:

E o premieră... dar și un final frumos.

Naratorul (apare în față):

Și poate, dragii mei, în pădurile voastre, în clasele voastre, și în casele voastre, o lupoică și o capră pot învăța să râdă împreună.

(Toate personajele vin în scenă, se prind de mâini.)

Toți (în cor):

Pădurea noastră trăiește prin povești! Dar poveștile bune se scriu cu inimă, nu cu teamă!

Naratorul:

Și uite-așa, într-o dimineață obișnuită de pădure, o lecție simplă despre încredere a schimbat ceva. Capra a învățat să nu mai judece dinainte. Lupoica – că poate fi acceptată fără a-și ascunde colții. Iar iedul... a învățat să nu creadă tot ce i se spune, ci să pună întrebări.

(Cortina se lasă. Muzică caldă. Aplauze.)

2. ZIUA VALORILOR UMANE

AUTOR: CLASA A V-A A

PROF. COORDONATOR: VÎRTAN MARIANA SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

SCENA 1: ÎN CLASĂ – Ziua Valorilor Umane

(Fundal: tablă pe care scrie „Ziua Valorilor Umane”. Profesoara intră.)

Profesoara Maria:

Dragi elevi, azi nu vorbim despre materii. Azi vorbim despre... ce fel de oameni vrem să fim.

David (pufnește în râs):

Asta nu e în programă.

Elena:

Dar e în viață. Și contează mai mult decât notele.

Profesoara Maria:

Fiecare veți trage un bilețel cu o valoare umană. Va trebui să arătați CE ÎNSEAMNĂ ea, prin fapte.

(Elevii trag bilețele: respect, onestitate, toleranță, empatie, responsabilitate, prietenie, bunătate.)

Ana (hotărâtă):

Hai să vedem dacă știm să fim... oameni.

(Naratorul intervine.)

Naratorul:

Astfel începe o zi care va pune la încercare valorile lor. Nu prin vorbe, ci prin alegeri.

SCENA 2: PRIMA PROVOCARE – RESPECTUL

(Matei face glume pe seama lui Paul, care este mai tăcut.)

Matei (râzând):

Paul tace pentru că nu știe ce să spună, nu?

Irina (ironică):

Sau poate tace pentru că n-are nimic important.

Elena (serios):

Respectul începe când taci și-l asculți pe celălalt.

Paul (calm):

Eu ascult. Asta mă învață mai mult decât să vorbesc doar ca să vorbesc.

(Matei se rușinează.)

Matei:

Ai dreptate, Paul. Respect! De azi, te ascult mai atent.

(Naratorul):

Respectul nu se strigă. Se oferă.

SCENA 3: ONESTITATEA TESTATĂ

(David găsește un telefon pierdut în clasă.)

David (gândind):

Aș putea să-l păstrez. Cine ar ști?

(Ana îl vede.)

Ana:

Onestitatea înseamnă să faci ce e corect când nimeni nu te vede.

(David oftează, apoi predă telefonul profesoarei.)

David:

E al tău, Mara?

Mara (surprinsă):

Da! Mulțumesc, David. Asta înseamnă să fii corect.

(Naratorul):

Onestitatea nu se negociază. Se trăiește.

SCENA 4: TOLERANȚA ÎN ACȚIUNE

(Radu se enervează pe Mara pentru că desenează în timpul pauzei.)

Radu:

Iar desenezi? De ce nu faci ceva util?

Elena:

Toleranța e să accepți că oamenii sunt diferiți.

Radu (oftând):

Poate exersez și eu răbdarea... Hai, Mara, arată-mi ce pictezi.

(Mara îi zâmbește și îi arată desenul.)

(Naratorul):

Toleranța nu înseamnă să fii de acord cu toți. Ci să respecti dreptul lor de a fi diferiți.

SCENA 5: RESPONSABILITATEA NU SE ÎNVAȚĂ DIN CĂRȚI

(Irina refuză să-și asume greșeala după ce strică macheta de la proiect.)

Irina:

Nu e vina mea că masa era alunecoasă.

Ana (ferm):

Responsabilitatea înseamnă să recunoști când greșești. Și să reparați.

Irina (ezitând):

Bine... o voi reface. Dar o voi face mai bine decât prima dată.

(Naratorul):

A fi responsabil nu te face slab. Te face demn de încredere.

SCENA 6: EMPATIA – CEL MAI GREU TEST

(Paul observă că David pare trist.)

Paul:

Ești ok? Poți vorbi cu mine. Ascult.

(David se destăinuie că părinții lui sunt mereu ocupați.)

Elena:

Empatia e să simți ce simte celălalt. Fără să judeci.

Ana:

David, noi suntem aici. Colegii tăi. Prietenii tăi.

(Naratorul):

Empatia nu cere diplome. Ci inimă.

SCENA 7: PRIETENIA & BUNĂTATEA – ÎNCHEIERE

(Copiii organizează o surpriză pentru profesoară: un panou cu valorile umane, ilustrat cu propriile lor exemple.)

Matei:

Azi am învățat că gluma e frumoasă doar când nu rănește.

Irina:

Că a recunoaște o greșală e un semn de forță, nu de slăbiciune.

Radu:

Că prietenii te învață ce e toleranța... chiar și fără să-și propună.

Mara:

Și că fiecare are ceva frumos de oferit, chiar dacă e diferit.

Profesoara Maria (emoționată):

Astăzi, voi ați fost profesori. Eu... elevul vostru.

(Naratorul):

Valorile umane nu sunt lecții scrise pe tablă. Sunt alegeri făcute în tăcere. Ele sunt... ceea ce ne leagă.

SCENA FINALĂ:

(Copiii se iau de mână în semicerc.)

Toți în cor:

Noi alegem să fim... OAMENI

3. LA FINALUL LICEULUI

PROF. PETROVAN ELENA ANAMARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

PERSONAJE :

Elena

Șoferul

Carmen

Giani

Angi

Peter

Dana

Eveline

Țâncul

Maria

Directoarea

SCENA 1

Într-un liceu de fițe din capitală.

Elevii, care mai de care, îmbrăcați în haine de firmă și conducând mașini cu mulți cai putere, își fac apariția la școală.

Elena, către șoferul ei: Poți pleca acum! Mă faci de rușine cu uniforma asta! Nu știu ce e în mintea tatei să îți impună să porți așa ceva! Parcă am fi din secolul trecut! În plus, sunt singura care are șofer! După ce m-a mai făcut să îmi fac școala de șoferi dacă nu intenționa să mă lase să conduc niciodată?

Șoferul: Nu cred că puneți aceste întrebări persoanei potrivite! Eu sunt doar șoferul. Tatăl dumneavoastră ar fi mai potrivit să vă dea toate răspunsurile!

Elena: Corect! Îmi pierd timpul vorbind cu tine... dar tata oricum nu ar avea timp să îmi asculte întrebările. Nu e interesat de nimic din ce fac sau spun. Uneori am impresia că tu și soția ta sunteți adevărata mea familie. Voi ați fost lângă mine mai mult decât proprii mei părinți.

Șoferul: Domnișoară, știți că ne sunteți foarte dragă și vă vedem ca pe un membru al familiei noastre, însă nu ar trebui să mai vorbiți așa! Tatăl dumneavoastră s-ar supăra foarte tare dacă ar auzi...

SCENA II

Carmen vine în grabă: De ce mai stai de vorbă cu șoferul, Elena? Nu vezi că toată gașca s-a adunat la locul nostru, pe scările liceului? Crezi că o să-i lăsăm pe boboci să treacă azi fără să-i luăm la mișto? Ce s-ar alege de reputația noastră?

Elena: Poți pleca, George! Vin, Carmen! Dar te atenționez că nu am niciun chef să chinuiesc pe nimeni, azi! Tata nu vrea să mă lase să conduc nici acum după ce i-am dovedit că pot parcurge tot traseul de la curse fără nicio greșeală. M-am săturat să mă trateze ca pe o fetiță!

Carmen: Ți-a spus că te va lăsa să conduci după ce îți iei Bac-ul, nu? De ce te tot stresezi? În locul tău, aș profita de șofer la maximum! Nimeni din școala asta nu se mai poate lăuda că are propriul șofer. Nouă ne-au dat rapid mașinile pe mâini ca să nu mai angajeze șoferi. Crezi că eu nu aș prefera să mă aducă altcineva la școală?

Elena: Bine, bine! Tu ai fost mereu o comodă! Eu aș vrea să facem mâine schimb! Mi-ar plăcea să fiu mai independentă și să mă vadă părinții ca pe o fată capabilă să se descurce singură.

Carmen: Cum stai cu învățatul pentru Bac? Eu nu am mai avut timp de repetat că am fost zilnic la ore, ba la română, ba la matematică, ba la engleză și biologie... . Am senzația că merg la ore pentru a ști la Bac, dar mersul la ore mă oprește să învăț realmente pentru Bac.

Elena: Așa mă simt și eu! Uneori, aș vrea să stau acasă și să citesc singură, să îmi fac propriul program de recapitulare și să învăț de una singură! Toți profesorii la care merg spun că mă descurc bine, dar eu nu am deloc senzația asta. Și am nevoie de note bune la Bac ca să-i dovedesc tatei ce pot. Altfel nu mă va lăsa să merg la facultate în străinătate!

Giani: Fetelor, se sună imediat și pierdeți toată distracția! Veniți mai repede!

SCENA III

Un grup de 10 tineri stau pe scările liceului și râd, făcând glume la adresa fiecărui adolescent care intră în școală.

Carmen: Elena îmi spunea că vrea note bune la Bac pentru a merge la studii în străinătate. Eu vreau pentru a ajunge la facultatea de teatru.

Angi: Terminați cu discuția asta cu Bac-ul! Ați devenit foarte anoste! Eu vreau să uit că mai avem 2 săptămâni de liceu și apoi o să îmi iau la revedere de la voi, toți! (își șterge o lacrimă)
Gata, iar mă apucă! Dacă mai plâng mult nu voi mai ajunge până la Bac, îmi dau obștescul sfârșit înainte!

Peter: Haide, Angi! Lasă-mă să te îmbrățișez! (o strânge în brațe) Ia te uită la mucosul ăsta că și-a luat geacă ca a mea! Hei, țâncule, cum îndrăznești să ai aceeași geacă ca mine? Nu știi că nimeni nu are acest drept? Ia dă-o jos acum și las-o aici! Ce te uiți așa? Acum!

Țâncul: Dar... cum să o las aici?

Peter: Așa cum ai auzit! O recuperezi când pleci, la amiază, dacă o mai găsești. (râde răutăcios)

Țâncul: Dar a costat o grămadă de bani. Cum să o abandonez aici?

Peter: Nu auzi ce ți-am spus? Las-o aici sau îi pun pe ăștia doi să o dea jos pentru tine!

Grupul râde în timp ce țâncul își dă geaca jos, cu lacrimi în ochi.

Giani: Așa, Peter! Să nu uitate neisprăviții ăștia cine sunt adevărații lideri din școala asta! Vai, ce dor îmi va fi să îi chinuim pe amărății ăștia!

Peter: Probabil la anul vom fi împreună în facultatea de construcții și vom face același lucru cu studenții.

Elena: La anul, vor face alții asta cu voi! Voi veți fi bobocii și o să vă plătiți păcatele din liceu!

Peter: Ești foarte prost dispusă azi! Nu mai am niciun chef să chinuiesc pe nimeni dacă îmi faci preziceri de-astea sumbre! Hai, Giani, băieți, să plecăm la baie! Am chef de o țigară!

Elena: Foarte bine că plecați, oricum am să discut ceva cu fetele!

Băieții pleacă.

SCENA IV

Eveline: Ce s-a mai întâmplat, Elena? Tot nu reușești să comunici cu familia ta?

Elena: Da, asta nu e nimic nou! Dar acum mi-a venit o idee! Vreau să fac o mare tâmpenie ca tatei să îi fie rușine cu mine și să mă trimită la facultatea din străinătate numai să scape de rușinea ce i-o aduc! Doar că, nu-mi vine nicio idee ce aș putea să fac și vreau să apelez la voi care aveți mereu idei năstrușnice...

Carmen: Nu știu dacă e bine să te joci cu focul! Mi-e teamă că tatăl tău te va expatria pe vecie și nu o să ne mai vedem!

Elena: Carmen, poți oricând să iei avionul și să mă vizitezi oriunde-n lumea asta! Nu e ca și cum nu ai avea resursele necesare... Numai să se întâmple asta! Nu mai suport să rămân aici și să îmi văd părinții la fel de rar de parcă am locui în țări diferite!

Dana: Așa pățim toți! Părinții tuturor muncesc zi și noapte pentru a ne oferi un nivel de trai peste nivelul mediu, doar că unii dintre noi nu reușim să apreciem eforturile lor...

Elena: Nu mă înțelegi deloc! Apreciez tot ce am, însă nu m-am simțit niciodată iubită pentru că ai mei m-au lăsat mai mereu cu bona și șoferul. Parcă ei sunt adevărata mea familie!

Dana: Păi, zi-le să te adopte și vezi dacă îți va plăcea să trăiești doar cu iubire!

Elena: Nu înțeleg ce ai cu mine de mă ataci așa!

Dana: M-am săturat să faci mereu pe victima: nu sunt iubită, în sus, nu sunt iubită, în jos...! Crezi că dacă ar sta toată ziua în fundul tău părinții tăi ai fi mai fericită? Crede-mă că nu! Mama mea e casnică și îmi suflă zilnic în ceafă. Este foarte obositor! Mă bucur că e măcar tata plecat toată ziua că dacă ar mai fi și el după mine, nu aș mai avea deloc viață socială!

Carmen: Parcă ați fi două contrarii: una cere atenție, alta vrea să scape de ea!

Maria: De asta se spune că oricât am avea și orice, tot ne este greu să fim fericiți! Nu degeaba spunea Anatole France: "De cele mai multe ori, ceea ce numim noi fericire e ceea ce nu cunoaștem". Nimeni nu poate fi cu adevărat fericit pe acest pământ!

Carmen: Maria, tu și cu filosofia ta de viață! Ești în stare să ne demoralizezi pe toți! Fii și tu mai pozitivă că de aia fug toți băieții de tine! De asta și pentru că porți mereu hainele alea negre și largi, parcă ești o vrăjitoare!

Maria: Carmen, prefer oricând stilul meu boem stilului tău Barbie! Când mă uit cât roz ai pe tine simt că îmi crapă o venă în creier. Parcă ești vată de zahăr umblătoare! De asta trag toți băieții de tine: cred că ești numai zahăr!

Carmen: Merci, știam că mă invidiezi pentru popularitatea mea printre băieți, dar acum mi-ai confirmat-o! Și tu ai putea să fii ca mine cu un pic de efort... ba nu, cu mult efort, în cazul tău!

Elena: Fetelor, încetați! Nu mă ajuta cu nimic mica voastră ”querelle”! Nu mă pot concentra să găsesc cum să-l fac pe tata să mă trimită la școala din străinătate chiar acum, înainte de Bac. Nu mai am răbdare până anul viitor!

Dana: Ce-ar fi să-i spui că vrei să te măriți? Cu siguranță te-ar trimite departe numai să nu faci pasul ăsta!

Elena: Să mă mărit? Cu cine? Nici măcar nu am un prieten!

Dana: Nici nu trebuie să ai! Doar să le spui că ai și că nu mai vrei să mergi la școală că te vei dedica familiei cu noul ”soț”. Tatăl tău te va expulza în altă țară cât ai zice pește ca să pună distanță între tine și așa-zisul iubit!

Elena: Știi că nu zici rău? Cred că asta ar putea funcționa. O să merg acasă și o să le spun exact așa și ei...

SCENA V

Vine directoarea școlii

Directoarea: Elena, în sfârșit dau de tine! Tatăl tău m-a sunat foarte fericit să îmi spună vestea cea bună.

Elena: Tata... vestea.... ce? Doar nu a și aflat că vreau să mă mărit? (se uită pe sus) Ce drone are să mă spioneze?

Directoarea: Drone, măritat... ce spui, Elena? Tatăl tău a primit confirmarea că ești primită cu bursă la facultatea din Franța pentru care ți-ai depus candidatura. Era foarte mândru și a vrut să afli imediat!(plecând): Felicitări, draga mea! O să ne lipsești! (directoarea pleacă)

SCENA VI

Elena: Cum, tata dorea să ajung acolo? Dar nu mi-a spus niciodată că... nu mai înțeleg nimic!

Maria: Vezi, te-ai tot plâns la adresa lor dar ei nu au făcut altceva decât să-ți îndeplinească orice dorință! Ești doar nerecunoscătoare!

Elena: Cred că da, dar nici ei nu au comunicat cu mine ca să îi pot înțelege... Nu mai contează. Voi face mai mult efort de acum să înțeleg felul criptat al părinților mei. Oricum, gestul ăsta mă face să înțeleg că mă iubesc... și asta și voiam să simt!

Dana: Deci pică faza cu măritișul?! Păcat, aproape că puteam să simt panica pe care le-ai fi creat-o părinților tăi! (râd toate)

4. SCENETĂ: „NOI ÎNCĂ NU SUNTEM MARI”

AUTOR: CLASA A VII-A B

PROF. COORDONATOR: VÎRTAN MARIANA SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”NICODIM GANEA” BISTRA

Personaje:

- Mihai – 12 ani, curios, pune multe întrebări.
- Daria – 13 ani, pare serioasă, dar e foarte sensibilă.
- Matei – 12 ani, glumeț, face haz de orice.
- Sara – 11 ani, visătoare, timidă, dar profundă.
- Tatăl Dariei – 40+, vine doar într-o scenă.

SCENA 1 – CURTEA ȘCOLII

(E pauză. Mihai, Daria, Matei și Sara stau pe o bancă.)

Mihai: Ați observat că de când suntem „aproape de liceu”, toți se așteaptă să fim brusc serioși?

Matei: Da, de parcă de mâine ar trebui să ne apucăm de plătit facturi.

Daria: Păi... așa e lumea. Toți vor să creștem mai repede decât vrem.

Sara: Mie mi-e teamă să cresc. Parcă o să pierd ceva. Nu știu ce, dar o să pierd.

Mihai: Eu mă întreb mereu: când știi că ești mare? Există vreo zi anume?

Matei: Da, Luca. E ziua când începi să bei cafea amară și să te plângi de „șefi”.

(Toți râd. Dar Daria rămâne serioasă.)

Daria: Eu cred că te simți mare când nu mai ai curaj să visezi prostii.

Sara: Asta e trist.

SCENA 2 – LA DARIA ACASĂ (SEARĂ)

(Daria stă la birou, scrie ceva. Tatăl ei intră.)

Tatăl: Ce faci, Daria?

Daria: Scriu un eseu despre „Cum văd eu lumea”. Mi se pare nedrept să întreb un copil așa ceva.

Tatăl: De ce?

Daria: Pentru că noi încă o învățăm. Cum să-ți dai cu părerea despre ceva ce nu înțelegi?

Tatăl: Tocmai asta e ideea. Să spui cum o vezi acum. Mai târziu s-ar putea să uiți.

(Daria tace. Își notează ceva repede.)

SCENA 3 – ÎN PARC, A DOUA ZI

(Toți patru sunt pe iarbă. Discută despre teme, dar discuția se transformă.)

Matei: Hai să fim serioși, cine chiar vrea să învețe ecuații cu două necunoscute? Avem o singură necunoscută importantă: noi.

Mihai: Sună a titlu de carte: „Eu, necunoscuta”.

Sara: Mie mi se pare că adulții uită cum e să fii mic. De parcă memoria se șterge la 18 ani.

Daria: Poate e mai ușor să uiți. Dacă ții minte prea bine, doare.

Mihai: Eu nu vreau să uit. Vreau să-mi amintesc cum e să te bucuri că vezi un melc.

Matei: Sau cum e să-ți imaginezi că banca din parc e, de fapt, o navă spațială.

(Toți tac un pic. Se aud păsările.)

SCENA 4 – TERASA UNUI BLOC

(E apus. Cei patru privesc orașul.)

Sara: De sus, lumea pare mai simplă.

Daria: Da, dar când cobori, te lovește iar cu toată greutatea ei.

Mihai: Poate că e ca la jocuri. Nivel cu nivel. Noi suntem la tutorial.

Matei: Păi atunci ar trebui să fim relaxați. La tutorial nu poți pierde.

Daria: Ba poți. Poți pierde bucuria de a fi copil. Și asta e cel mai rău.

Sara: Așa e. Dar poate ține de noi să n-o pierdem.

SCENA 5 – CURTEA ȘCOLII (FINALUL)

(Clopoțelul sună. Copiii stau pe aceeași bancă ca în prima scenă.)

Mihai: Știți ce cred eu? Că lumea nu e făcută să fie înțeleasă deodată. E ca un puzzle imens.

Matei: Și fiecare an mai primești o piesă?

Sara: Da, dar uneori piesele nu se potrivesc.

Daria: Poate pentru că trebuie să le întorci, să le vezi altfel.

(Clopoțelul sună din nou. Copiii se ridică, dar nu pleacă imediat.)

Mihai: Eu zic să nu ne grăbim să fim mari. Să rămânem așa... măcar azi.

Matei: Azi suntem mici. Mâine vedem noi.

(Toți pleacă încet, râzând, împingându-se ușor în joacă.)

Sara (cu o voce aproape ștearsă): Lumea poate fi mare și grea. Dar noi încă nu suntem mari. Și e bine așa.

5. PIESĂ DE TEATRU: CASA JEFUITĂ

CLASA A IV A B

AUTORI: BRICIU MARIA,

OAIDA CARINA,

OAIDA ADRIANA,

STAN ELENA,

STAN OANA,

RÎȘTEI MIRUNA,

ZLĂVOG ANTONIA.

PROF ÎNV.PRIMAR JEFLEA ELENA SANDA

Personaje:

Maria – Povestitorul

Oana – Domnișoara, studentă de 21 de ani

Miruna – Menajera

Antonia – Bucătăreasa

Adriana – Prietena Oanei

Elena – Polițista

Carina – Detectiva

Scenariu scurt

Domnișoara Oana descoperă că a fost jefuită, cineva i-a cotrobăit prin casă și cheamă poliția. Polițista Elena și Detectivul Carina încearcă să rezolve acest caz ,care pare complicat ,suspectând persoanele care erau în momentul jafului în casa și în preajma ei.

Povestitor(Maria)

Intr-o după-amiază liniștită sau cel puțin așa părea, domnișoara Oana ,o tânără studentă de 21 de ani din Bistra ,stătea picior peste picior pe canapeaua din living. Părea plictisită de viață, își aștepta mâncarea pe care i-o pregătea bucătarul familiei, Antonia, și privea nemulțumită cum menajera Miruna ștergea praful din hol.

SCENA 1

Oana: Nu este gata mâncarea mea?(*așezându-se la masă*) . Aștept de jumătate de oră.

Antonia: Domnișoară, aveți puțină răbdare!(*amestecând în mâncare*) Eu vă aduc acum mâncarea, dar pe urmă iar vă plângeți că nu sunt destul de fierte paste.

(se aude telefonul sună sunând la celălalt capăt al firului, este Adriana cea mai bună prietenă a domnișoarei Oana)

Oana: Miruno, tu nu auzi telefonul cum sună ! Mai aștept mult să mi-l aduci?

Miruna: Mă scuzați domnișoara, am crezut că vi-l luați singură, este chiar pe masa din fața dumneavoastră. O să vin să vi-l dau. (*lăsând mătura,pământul de praf din mână și făcând fețe,fețe. Miruna aduce telefonul domnișoarei Oana*)(*Oana este la masă, Adriana vorbește la telefon de undeva din spate*)

Oana: Alo!

Adriana: Salut , ce mai faci?

Oana: Bine ,pe acasă, mă pregătesc să mănânc dacă s-ar grăbi un pic bucătăreasa asta (*ofând*)

Adriana : Nu vrei să mergem diseară la club?

Oana: Ba da ,după ce mănânc trebuie să fac baie și să mă machiez că doar știi că eu nu pot să ies oricum din casă, mai ales în club. Aș vrea să agăț ceva acolo!

Adriana: Bine !(*dând ochii peste cap*)ne vedem în fața clubului Angels la ora 7:00. Sper că nu o să întârzii cum faci tu de obicei.

Oana: Pa, pe mai târziu !

Adriana : Pa!

(în timpul discuției telefonice dintre Oana și Adriana, Miruna și Antonia își continuă treaba: curățenie și mâncare, iar după ce termină convorbirea Antonia aduce mâncarea)

Antonia : Poftă bună, domnișoara!

Oana : Mulțumesc!

(Oana mănâncă de câteva ori, Miruna adună masa, Antonia spală vasele)

Oana: Parcă trebuiau, totuși puțin mai fierte paste!

Antonia: Eu v-am zis, dar nu ați avut răbdare!

SCENA 2

(Oana merge la baie dansează și cântă. La ușa din spatele casei își face apariția Adriana, prietena domnișoarei și își pune o mască pe față și mănuși pe mâini. Menajera și bucătăreasa discută nemulțumite în bucătărie continuându-și treaba)

Miruna: Pe zi ce trece, fata asta e tot mai enervantă și cu mai multe fițe.

Antonia: Da, ai dreptate! e foarte aiurită, e ca o găină atunci când fugi după ea să o prinzi.

Miruna: A început să-mi fie frică să mai stea cu ea în casă la ce voce are, dacă aș câștiga la Loto, aș putea să mă mut de aici. *(suspînând și visând)*

Antonia: Și eu aș face la fel, dar.....

Oana: Miruna, am nevoie de haine!

Miruna : Aoleu, asta mai lipsea. Parcă văd cum trebuie să merg de o grămadă de ori până îmi place ce-i aduc.

Oana : Nu acestea le vreau, pe cele de club!

Miruna Ai văzut, ce ți-am zis! *(ducând alte haine din șifonier trecând prin spatele Antoniei)*

Antonia: Hai fuguța! *(râzând)*

Miruna: Astea sunt bune, domnișoară Oana?

Oana: Da, în sfârșit!

(În timp ce Oana era la baie și se îmbrăca, Adriana a intrat pe ușă din spatele casei, a căutat prin casă, ferindu-se de privirile celor trei, a luat câteva lucruri de valoare, a găsit seiful din hol, pe care l-a deschis, a luat câteva bijuterii, bani și alte lucruri valoroase. Grăbită să plece, nu este atentă, răstoarnă câteva lucruri lângă seif, își dă o mănușă jos să scoată ceva de sub seif și îl atinge lăsând doar amprentă. Își ia mănușa și iese afară speriată, auzind-o pe Oana strigându-o pe Miruna)

Oana: Miruna, unde îmi este inelul preferat?

Miruna: Cred că este în seif, nu l-ați mai purtat de mult.

Oana: Mă duc în hol să mi-l iau eu, tu așează hainele în dulap! *(în timp ce se îndreaptă spre hol)*

Oana : Vaaaai, nuuuuu! *(strigă punându-și mâinile în cap)*

(Miruna și Antonia fug repede spre ea)

Antonia: Ce ați pățit, domnișoară?

Oana: Nu pot să creed, cineva mi-a furat bijuteriile!

Miruna: Acum? dar n-am auzit nimic.

Oana: Voi sunteți vinovate!

Miruna: Nu domnișoară! Doamne ferește!

Antonia: Nu, Doamne ferește!

(de afară se aude un zgomot; Adriana, speriată, să nu fie prinsă încercând să fugă ,a dat peste un coș de gunoi)

Antonia: Uite!afară este Adriana.

(Adriana văzând că fetele știu că e afară ,a intrat înăuntru)

Adriana: Ce este de e atâta agitația aici?

Oana: Cineva mi-a furat bijuteriile!

Adriana: Cine ar face așa ceva? Îmi pare tare rău!

Oana: Dar tu,ce faci aici?

Adriana: M-am gândit să mi împrumuți rochia roșie mulată,să mergem în club. Îmi place tare mult! Din greșeală, când a venit, am dat peste coșul de gunoi , fiindcă eram cu ochii în telefon.

Miruna: Haide să vedem ce e cu bijuteriile!

Antonia: Nu cred că mai sunt în casă. Cine le-a furat, a plecat cu ele.

Miruna: Trebuie să sunăm la poliție.

Oana : Antonia, sună tu, eu sunt prea agitată!

(Antonia ia telefonul și sună la numărul de urgență 112)

Antonia: Bună ziua!

Elena: Bună ziua!,care este Urgența?

Antonia : Vreau să raportez un jaf.

Elena (polițistul): Ce jaf ?

Antonia: Un jaf de bijuterii și alte lucruri de valoare.

Elena: Unde s-a întâmplat?

Antonia: Miruna, spune-i adresa exacta, eu nu mai știu numărul *(dându-i telefonul Mirunei)*

Miruna: Notați: Strada Majoretelor, Nr 4B, Casa roz din capătul străzii.

Elena: Am notat. Cred că e în *Cartierul Îngerilor*. Voi trimite pe cineva acolo să verifice despre ce este vorba, ajunge în cinci minute, așteptați!

Miruna: Mulțumesc!

Elena: Cu plăcere! La revedere! Oooof, câte cazuri, nu mai pot!

SCENA 3

Elena: Bună ziua! Îmi spune cineva ce s-a întâmplat?

Oana: Am fost jefuită, mi s-au furat lucrurile și bijuteriile cele mai valoroase. Eu sunt proprietara.

Elena: De unde au fost furate lucrurile?

Oana: Din seiful din hol și din casă.

Elena: Cine mai locuiește aici cu dumneavoastră?

Antonia : Eu.

Miruna: Eu.

Elena: Tăceți! Nu v-am întrebat pe voi.

(fetele fac un pas în spate speriate, Adriana la fel, foarte speriată)

Oana: Părinții mei mai locuiesc,dar acum sunt în Dubai , în vacanță. Și mai e menajera și bucătăreasa.

Elena: Și domnișoara cine este? *(arătând spre Adriana)*

Oana:Prietena mea cea mai bună.

Elena: Când a avut loc jaful?

Oana: În timp ce făceam baie și mă pregăteam să merg la club, înainte nu era umblat la seif, am văzut când făcea menajera curat.

Elena: Așa este,domnișoara menajeră?

Miruna: Da!

Elena: Deci tot timpul a fost cineva în casă?

Miruna: Da! Eu, bucătăreasa și domnișoara Oana.

Elena: Domnișoara Adriana tu ai fost aici?

Adriana: Eu am venit după ce s- a întâmplat.

Elena: Bine. În mare parte, m- am lămurit, mi se pare că va fi un caz destul de complicat și fiind vorba despre lucruri atât de valoroase o să chem cel mai bun detectiv pe care -l am în secție, specializată în jafuri.

(Elena ia telefonul și o sună pe Carina)

Elena: Alo, Sunt Elena de la Secția 1. Am un caz de jaf complicat și am nevoie de ajutorul tău.Te rog să vii! Îți trimit un email cu adresa și detaliile jafului.

SCENA 4

Carina: Bună ziua!

Fetele: Bună ziua!

Carina: Aș vrea să știu ce se întâmplă aici. Am primit detaliile pe email dar aș vrea să văd personal cu cine am de a face.

Elena: Domnișoara Oana este cea a cărei casă a fost jefuită, Antonia este bucătăreasa sa, Miruna menajera și Adriana prietenă cu domnișoara Oana. Ele au fost aici când s-a întâmplat jaful.

Adriana: Eu am ajuns după ce a avut loc jaful.

Carina: Liniște! De acum răspundeți doar la întrebare.

Adriana: Nu am vrut.....

Carina : Trebuie să vă interogăm pe toate și să verificăm locul jafului. O să-mi pun lucrurile aici, în living, iar voi fiecare o să mergeți într-o cameră și veți sta separate. O să vă cheme doamna polițist, pe rând, să vă punem câteva întrebări. Un lucru cred că este clar, cineva de aici este hoțul și de aici începe Ancheta. Nu pleacă nimeni din casă până nu aflăm cine a jefuit-o.

(Fetele ies din cameră uitându -se una la alta nedumerite și se așează în patru locuri diferite în spatele scenei)

Carina: Cred că o să fie mai greu decât am crezut.

Elena: Țasta a fost motivul pentru care te- am chemat.

Carina: Te rog să-mi aduci trusa de investigații. Să mergem să luăm amprente de la locul faptei. De unde începem?

Elena: Din hol, de la seif , apoi vedem restul casei.

(Detectivul și Elena iau câteva seturi de amprente de prin casă ,apoi se întorc la trusă, se uită la ele cu atenție și le verifică cu un aparat special)

Carina: Avem mai multe amprente de la persoane diferite. Asta ne face munca mai grea.

Elena:Ce facem în acest caz?

Carina: Le vom chema, pe rând la interogatoriu.

Elena: Cineva fi prima?

Carina: Bucătăreasa.

Elena: Să vină bucatarul! *(intra bucătăreasa)*

Carina:Prima dată o să-ți luăm amprenta. Pune degetul aici!

Elena: E bine , se vede.

Carina:Unde ai fost când a avut loc jaful?

Antonia: Pregăteam legumele pentru masă de mâine, la bucătărie, unde sunt tot timpul, doar când dorm nu.

Carina: Nu ai observat nimic ciudat?

Antonia: Parcă am auzit un sunet, ceva căzând ,dar am crezut că menajera face curat nu i-am dat importanță.

Carina: Bun, pot să te întorci în cameră. Mulțumim!

(Detectivul și polițistul se uită la amprente apoi una la cealaltă)

Carina: Cheamă menajera!

Elena: Să vină menajeră! *(intră menajera)*

Carina: Haide, tu ia amprenta, în timp ce eu pun întrebările!

Carina: De când locuiești aici?

Miruna: De vreo cinci ani.

Carina: Unde ai fost, când a avut loc jaful?

Miruna: Aici în casă.

Carina: Ce făceai atunci?

Miruna: Nu mai știu exact, am făcut mai multe: curat în living, i-am adus hainele domnișoarei,.....

Carina: Ai fost aproape, cum de nu-ai auzit nimic? Bucătăreasa a spus că s-a auzit un zgomot.

Miruna: Am crezut că se aude de la bucătărie, bucătăreasa și oalele au câteodată concert. 😊

Carina: Bine, poți pleca!

Elena : E ceva ciudat aici!

Carina : Da, nimeni nu știe nimic.

Carina; Cheam-o pe prietena domnișoarei Oana!

Elena : Domnișoara Adriana, poți veni acum!

Carina: Îi luăm și ei amprenta. Am înțeles că tu ai venit după ce a avut loc jaful. E adevărat?

Adriana: Da, am venit după. Nu înțeleg de ce sunt suspectă, dacă n-am făcut nimic?

Carina: Poate ne minți.

Adriana: Eu? Niciodată.

Carina: Să lăsăm asta până la final, să vedem ce spun probele. Când ai ajuns, n-ai văzut pe nimeni plecând sau altceva dubios?

Adriana: Nu, nimic, doar agitație în casă. Oana striga, menajera făcea curat și bucătăreasa prin bucătărie.

Carina: Poți pleca și tu!

Elena : Toate cele trei amprente se află pe seif, deci poate fi oricare dintre ele vinovată sau toate trei.

Carina: E din ce în ce mai ciudat totul. E momentul să o interogăm și pe domnișoara Oana.

Elena: Îi zic să vină imediat. Poți veni, domnișoara Oana!

Oana: Ați rezolvat cazul?

Elena: Încă nu, e un pic mai greu decât am crezut.

Carina: O să vă pun și dumneavoastră câteva întrebări.

Oana : Bine ! Nu înțeleg de ce, dar fie.

Carina: Unde erați când a avut loc jaful?

Oana: Eram la baie. Nu știu exact, între orele două și patru.

Elena: Cine mai știe unde este seiful, am văzut că este sub tabloul familiei?

Oana: Eu, părinții mei, menajera și bucătăreasa, iar ele sunt de mulți ani la noi și avem încredere, asta până acum.

Carina: În regulă, poți pleca.

Elena : Am terminat interogatoriul și tot nu știm cine e hoțul.

Carina: Aici te înșeli!

Elena: Cum adică?

Carina : Hai să recapitulăm. Ce știm despre amprente?

Elena: Ampretele bucătăresei, ale menajerei precum și ale domnișoarei Oana apar în mai multe locuri pe seif, însă amprenta domnișoarei Adriana apare doar o dată.

Carina: Da, așa este. Cine a spus domnișoara Oana că are acces la seif?

Elena: Părinții, ea, menajera și bucătăreasa.

Carina: Da, ai reținut bine. Nu ai pe cineva la secție să investigăm unde era Adriana între orele când a avut loc jaful?

Elena: Ba da, o să sun imediat. *:(ia telefonul și sună)*

Elena : Bună! Poți să-mi spui unde era persoana cu numărul de telefon 0749 009009 între orele 2:00 și 4:00?.... Aa,... da, am înțeles! Mulțumesc frumos!

Carina: Ce ai aflat?

Elena: Mi-a spus că semnalul telefonului Adrianei a transmis de la această adresă între aceste ore.

Carina: Deci acum este clar, putem să spunem cine este vinovatul.

Elena: Avem trei lucruri clare și de necontestat.

Carina 1. amprenta pe seif a Adrianei

2 .a fost aici în timpul jafului, confirmat pe telefon

3. a mințit la interogatoriu: a spus că n-a fost aici în timpul jafului, dar le-a văzut pe menajeră făcând curat și bucătăreasa gătind.

Elena: Ce atentă ești! Eu de asta am și uitat.

Carina: Dar proba cea mai importantă , mai solidă, care pe mine m-a ajutat să rezolv cazul ,a fost faptul că domnișoara Oana mi-a spus cine avea acces la seif , mă rog cine știa unde este acesta.

Elena : Cred că e momentul să le chemăm și pe ele.

Carina: Puteți să veniți acum! *(strigând)*

Am aflat cine este vinovatul: prietena dumneavoastră este cea care v-a furat.

Oana : Nu pot să cred!

Carina : Ba da , a mințit la interogatoriu, a fost în zonă în timpul jafului conform semnalului telefonului și nu știa unde este seiful .Pune-i cătușele!

(Elena îi pune cătușele)

Adriana: Îmi pare atât de rău!

Oana: Fix la cine nu mă așteptam . De ce ai făcut-o?

Adriana: Eram invidioasă fiindcă tu aveai mai multe lucruri decât mine.

Oana: Eu credeam că tu ești mai frumoasă și mai bună decât mine. Dacă am lucruri nu înseamnă că sunt mai fericită.

Carina: Să mergem la secție cu ea, noi am rezolvat aici!

Oana: Stați, dacă îmi spune unde sunt lucrurile, nu vreau să o arestați.

Adriana: Sunt în coșul de gunoi, le-am ascuns când m-a văzut bucătăreasă.

Elena: Și nu vreți să faceți plângere?

Oana: Nu, totuși e prietena mea cea mai bună și sper că a învățat că nu este bine să iei ce nu e al tău.

Elena : Și noi ce facem acum?

Carina : Plecăm sperând că am făcut bine, scriem în proces totul și cum bunurile au fost restituite și nu avem nici o plângere trebuie să o eliberăm pe Adriana. Desfă-i cătușele!

Adriana: Mulțumesc mult, ești o prietenă adevărată! Iartă-mă!

Miruna: Oare pe noi ne-ar fi iertat?

Antonia: Da, vezi să nu.

Oana : V-aș fi iertat și pe voi. Azi mi-am dat seama cât de singură sunt și că lucrurile materiale nu sunt atât de importante, mai importanți sunt oamenii cu care locuiesc și cu care îmi petrec timpul.

Fetele se strâng în brațe

Povestitor: Niciodată lucrurile nu sunt ceea ce par a fi: câteodată și cel mai bun prieten te poate trăda, câteodată cel care crezi că are mult, de fapt are puțin, câteodată cei săraci sunt bogați în multe feluri, iar cel ce pare mai puțin vinovat câteodată e cel mai vinovat sau e cel care provoacă mai mult rău. Depinde doar de noi cum privim lucrurile. Invidia nu este bună, ceea ce avem noi cu siguranță este cel mai potrivit. Nu trebuie să ne dorim ce are altcineva . Este bine, dacă am putea, să iubim și să apreciem persoanele din jurul nostru așa cum sunt ele ,să le acceptăm cu bune cu rele.

6. "PRIETENI SUB STEJARUL FERMECAT"

AUTOR: CLASA A V-A A

PROF. COORDONAOR: VÎRTAN MARIANA SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

Personaje:

- **Mara**—fetiță curajoasă
- **Dani**—băiat isteț, prietenul Marei
- **Luca**—băiat timid, nou la școală
- **Ana**—prietenă cu toți, optimistă
- **Matei**—băiat glumeț
- **Elena**—fetiță serioasă, dar loială
- **Bunicul Pădurar**—bătrân înțelept
- **Stejarul Fermecat**—copacul vorbitor
- **Vocea Pădurii**—personaj misterios

Scena1: În curtea școlii

(Mara, Dani, Ana și Matei se joacă. Luca stă singur pe o bancă.)

Ana: Hei, v-ați dat seama că Luca stă mereu singur?

Matei: Poate nu-i place să stea cu noi...

Mara: Sau poate îi e teamă să ne vorbească. Hai să-l chemăm!

(Mara se apropie de Luca.)

Mara: Salut! Vrei să vii să te joci cu noi?

Luca (ezitând): Nu știu...nu cred că mă descurc la jocurile voastre...

Dani: Nicio grijă! Nu contează cine câștigă, important e să ne distrăm!

Ana: Prietenii nu te lasă niciodată pe margine.

(Luca zâmbește și vine spre ei.)

Scena2: În pădure, la Stejarul Fermecat

(Copiii pleacă într-o excursie cu școala și găsesc un stejar imens.)

Matei: Ce copaaaaaac uriaș!

Elena: Se zice că e fermecat. Cine știe ce se întâmplă dacă îl atingi?

(Deodată, Stejarul vorbește.)

Stejarul Fermecat: Bine ați venit, micilor prieteni! Ce înseamnă prietenia pentru voi?

(Copiii rămân uimiți. Luca prinde curaj.)

Luca: Prietenia e atunci când cineva te acceptă așa cum ești.

Dani: Și când ajuți fără să aștepti nimic în schimb.

Ana: Când râzi și plângi împreună.

Stejarul Fermecat: Frumos spus! Ca răsplată, pădurea vă va dăruia un secret. (Se aude o voce misterioasă.)

Vocea Pădurii: Secretul prieteniei este să asculți cu inima.

(Bunicul Pădurar apare din spatele unui copac.)

Bunicul Pădurar: Stejarul are dreptate. Pădurea îi recunoaște pe cei cu suflet bun. Aveți grijă unii de alții!

Scena3: În drum spre casă

Matei: Ați văzut? Stejarul chiar a vorbit! N-o să mă creadă nimeni!

Elena: Important e că noi știm adevărul.

Luca: Și că am câștigat ceva mai important decât un premiu: prietenia voastră.

Mara: Hai să promitem că vom fi mereu acolo unii pentru alții.

Toți împreună: Promitem!

Final

Narator: Așa se naște prietenia adevărată: din bunătate, curaj și inimă deschisă. Uneori, e nevoie doar de un zâmbet și o vorbă bună ca să schimbi lumea unui copil.

7. COLEGI DE-O VIAȚĂ

Autor: clasa a VIII-a A

Prof. coordonator: Vîrtan Mariana Simona

Personaje:

- **Andreea** – elevă serioasă, lider de echipă
- **Radu** – băiat glumeț, uneori superficial
- **Ilinca** – fată timidă, talentată la desen
- **Mihai** – băiat sportiv, dar corect
- **Cătălina** – „reporterul clasei”, curioasă
- **Tudor** – băiat studios, pasionat de știință
- **Bianca** – elevă populară, dar cu suflet bun
- **Alex** – coleg vesel, dar uituc
- **Cristina** – fata empatică, bun organizator
- **Darius** – cel mai nou coleg, stângaci dar prietenos
- **Doamna Profesoară** – diriginta clasei

Scena 1: În clasă, dimineața

(Clasa este agitată. Radu face glume, Andreea încearcă să organizeze pe toți.)

Andreea: Vă rog, concentrați-vă! Avem de pregătit proiectul pentru Săptămâna Colegialității!

Radu (glumind): Păi nu suntem deja colegi? Gata, proiect terminat!

Ilinca (în șoaptă): Poate putem face un colaj cu poze din excursii...

Cătălina: Super! Și eu pot să scriu articole pentru panoul clasei!

Mihai: Eu mă ocup de partea sportivă, facem o provocare de fair-play între colegi.

Bianca: Ce-ar fi să organizăm și un "Colegi la nevoie se cunosc"? Gen... ajutăm colegii care au teme mai grele.

Tudor: Excelentă idee. Putem face chiar un "colț al colegialității" în clasă.

Alex (uitându-se în jur): Stai... despre ce vorbeam?

Cristina: Despre cum să fim colegi mai buni, Alex. Ai putea să îți minte programarea pe care o vom face.

Darius (ezitând): Eu... pot să fac afisul... dar nu știu dacă e bine...

Andreea: Perfect, Darius! Contează că încerci. Suntem o echipă!

Scena 2: A doua zi – Pregătirile

(Clasa lucrează. Un conflict mocnește.)

Radu: Ilinca, ție mereu îți e frică să desenezi în fața clasei. Lasă-mă pe mine, mă pricep!

Ilinca (înroșindu-se): Dar e munca mea...

Cristina: Radu, colegialitatea înseamnă să lași pe fiecare să-și arate talentul.

Radu (oftând): Bine, bine... ai dreptate.

(Mihai organizează un mini-concurs de pase cu mingea. Bianca ajută colegii cu prezentările.)

Darius scapă afisul pe jos. Alex se repede să-l ajute.)

Alex: Nu-i nimic! Și eu scap tot timpul lucruri. Ești colegul meu preferat pe ziua de azi!

(Darius zâmbește pentru prima dată relaxat.)

Scena 3: Ziua prezentării – în fața școlii

(Clasa lor prezintă proiectul despre colegialitate.)

Andreea: Colegialitatea nu înseamnă doar să împărțim banca. Înseamnă să fim acolo când e greu.

Tudor: Să ne ajutăm, fără să așteptăm ceva în schimb.

Ilinca: Să avem încredere unii în alții, chiar și când ne e teamă.

Radu: Și să știm când să nu mai facem glume... (se strâmbă simpatic)

Cristina: Azi am învățat că fiecare coleg contează.

Bianca: Nu contează cât de popular ești, ci cât de bun coleg ești.

Mihai: Într-o echipă, câștigăm sau pierdem împreună.

Darius (emoționat): Eu sunt nou... dar azi simt că fac parte din echipă. Mulțumesc!

(Doamna Profesoară privește mândră.)

Doamna Profesoară: Felicitări, dragilor. Azi ați demonstrat ce înseamnă să fii COLEG cu adevărat.

Scena 4: În pauză, după prezentare

(Copiii râd, glumesc, iar Darius și Ilinca desenează împreună.)

Radu: Hei, Andreea, hai să recunosc... azi a fost fain să lucrăm în echipă.

Andreea: Vedeți? Colegialitatea nu e doar un cuvânt. E ceea ce facem zi de zi.

Toți împreună: Suntem colegi de-o viață!

8. CRĂCIUNUL LA SAT

Colectivul clasei a VII-a B

Prof. coord. PETROVAN ELENA ANAMARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

PERSONAJE:

Maria

Matei

Miruna

Alex

Antonia

Copiii umblă cu colinda.

Maria: - Hai să începem de la capătul uliței!

Matei: - E gheață pe uliță și vom avansa greu. Hai să începem de la casa Mioarei!

Miruna: - Gazda nu este acasă. Mioara mi-a spus că sunt plecați la bunici.

Alex:- Eu cred că este acasă. Probabil că te-a mințit să nu trecem pe la ea.

Antonia: - Uite, eu văd o lumină la geam. Se pare că se plimbă cineva prin casă. Oare nu primesc colinda noastră?

Miruna: - Nu cred că Mioara m-ar fi mințit pe mine!

Alex: - Poate că e vreun hoț care știe că sunt plecați.

Maria: - Să colindăm la ușă și poate se va speria și va fugi prin spate!

Antonia: - Hai să colindăm!

Copiii încep să colinde "Deschide ușa, creștine". Din casă iese rapid o persoană și răstoarnă grupul de copii care cad peste scări, în zăpadă.

Maria:- Vai, vai, piciorul meu. Cred că e rupt! Antonia, dă-te jos de pe mine!

Alex: - Un hoț! Nu pot să cred că am dat peste un hoț! Familia Mioarei ne va fi recunoscătoare că l-am pus pe fugă.

Miruna: - Trebuie să mergem la poliție să denunțăm hoțul, ca să nu mai meargă și la alte case.

Maria: - Eu cum vin cu piciorul meu?

Antonia: - Eu și Alex te vom ajuta și te vom sprijini. Să nu mai calci pe picior!

Matei:- Și cu colinda cum rămâne? După ce ne-am pregătit atât?

Alex: - Tu te mai poți gândi la colindă acum?

Matei: - Da, eu merg și singur dacă voi nu veniți. Nu cred că hoțul mai merge nicăieri, s-a speriat și el ca și noi!

Maria: - Da, dar eu nu mai pot veni! Și nu e corect!

Antonia: - Ce te tot vaiți atât? Luăm o sanie și te cărăm cu noi!

Maria : - Și cu durerea ce fac? O să mai și îngheț pe sanie.

Miruna: - Ar fi bine să taci și să rabzi, să te sacrifici pentru majoritate, dacă nu te ducem acasă și noi mergem la colindă!

Maria: - Mai bine rămân acasă decât să mai umblu cu așa prieteni! Mă dezamăgiți cu toții! Eu nu aș fi făcut așa în locul vostru!

Alex: - Prieteni, are dreptate Maria că nu corect să îi facem asta!

Matei: Alex, atunci tu du-te și du-o pe Maria acasă și rămâi la ea. Doar o dată pe an pot umbla cu colinda și nu vreau să ratez!

Maria: - Îți mulțumesc Alex că ești singurul care te gândești la mine, dar mai bine mergi și tu cu ei. Au dreptate că doar o dată pe an putem umbla cu colinda. Îmi cer scuze că am fost egoistă!

Antonia: - Prieteni, hai să o ducem pe Maria acasă și pe urmă vom începe colinda.

Matei: - Vai, cât este ora! De acum nu ne mai primește nimeni cu colinda! Nu pot să cred că am ratat acest an!

Alex: - Haideți toți atunci acasă la Maria și să colindăm familiei ei. Sigur vor fi triști să o vadă așa. Măcar să le aducem o bucurie.

Miruna: - Poate că ne dau și o ciocolată caldă, că am înghețat de tot!

Antonia: - O să le spunem lor despre hoț și vor suna ei la poliție și pe părinții Mioarei.

Matei: - Poate așa vom face o faptă bună, dar eu tot dezamăgit sunt că am ratat șansa de a colinda!

9. MATILDA-REINTERPRETARE MODERNĂ

(Piesă într-un act)

AUTOR: BOCA-DANDEA MARIA, CLASA A VII-A A

COORDONATOR: PROF. MARIANA SIMONA VÎRTAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

Decor 1 : *O măsuță de cafea pe care sunt așezate multe gustări nesănătoase, înconjurată de o canapea lungă și patru fotolii. Se aude discret muzică specifică zilelor noastre, manelele. În față, un televizor pornit pe o emisiune ridicolă la care nu se uită nimeni.*

Scena 1

(Intră Dna Wormwood, Vanesa, Kevin și Jonk absorbiți de telefoanele din mâinile lor. Dna Wormwood se așează pe un fotoliu, iar copiii pe canapea, ignorând televizorul și cina din living.)

Vanessa *(butonează, dar exclamă brusc):* Vai de mine și de mine! *(către dna Wormwood)* Uită-te ce cadouri extravagante a primit ieri Andreea Bostanică, mamă!

Dna Wormwood: Dă-mi să văd! *(Ia telefonul Vanesei și se uită rămânând șocată):* Doamne-Sfinte! Genți Versace cu diamante de 16.000\$?!? Există și nu mi-a spus nimeni?! *(Îi „aruncă” telefonul Vanesei și spunându-i exaltată):* Trebuie să ne cumpărăm și noi NEAPARAT ! Se vor potrivi de minune cu rochiile extra-decoltate de la Gucci și Balenciaga !

Jonh *(plictisit) :* Serios? *(către fete)* Chiar vă dau afară banii din casă și nu știți cum să-i folosiți? În loc să-i investiți în afaceri profitabile, ca mine, îi risipiți pe zdrențe de nu-știu-ce firmă pe care oricum n-o să le purtați niciodată! Nu-i așa că am dreptate Kevin ? *(îi dă coate lui Kevin).* Lasă jocurile!

-Kevin *(iritat):* Te-am întrebat cumva ceva ? În primul rând, nu, nu mă interesează pe ce vă cheltuiți voi banii. E strict treaba voastră! În al doilea rând, dacă aș fi fost tu, mi-aș fi ținut gura în legătură cu „investițiile” în jocurile de noroc, pe care le consideri afacerile atât de profitabile!

Jonh *(ofensat):* De ce, găgăuță!?

Kevin *(enervat):* Pentru că jocurile de noroc sunt niște escrocherii folosite de unii pentru a-i seca pe idioți de bani! Și să nu-mi spui găgăuță, să-mi spui gamer!

(Ușa se deschide brusc) : Intra Michael , cu o geantă sportivă peste umăr, cu ochii în telefon și se așează pe fotoliul de lângă canapea. După el intră Matilda, citind o carte, cu căștile în urechi, și se așează pe celălalt fotoliu.)

Michael *(într-o stare bună)* : Ce faceți oameni buni? Bine? Sper că da. Eu, personal, tocmai am câștigat două meciuri de fotbal și mă simt ca Zlatan!

Vanessa : Bravo măi! *(către Matilda, cu un ton batjocoritor)*Și tu, aragaz cu patru ochi, ce ai mai făcut?*(râde)*. Hei mă auzi, surdo?

Michael *(întinzând împăciuitoare o mână spre Vanessa)*: Las-o în pace. Nu te aude fiindcă are căști în urechi. În plus, faptul că învață bine, nu-ți dă dreptul s-o numești „aragaz cu patru ochi”. Nici măcar nu poartă ochelari!

Scena 2

(Vanessa dă să zică ceva, însă este întreruptă de un murmur de jigniri. În cameră intră Dl Wormwood, furios, cu teanc gros de bani în mână).

Dl Wormwood *(furios, murmurând pentru sine)* : Capete seci ! Pe lângă că sunt niște saci de purici, mai sunt și niște nesimțiți! *(se așează pe fotoliul neocupat ,bombănind)*

Dna Wormwood*(către Dl Wormwood, uimită)*: Vai de mine, dragul meu ! Ce s-a întâmplat de intrii ca o furtună pe mare?

Dl Wormwood *(oftând zgomotos)*: Ce să se întâmple ... Niște nenorociți de clienți ... mi-au interrupt programul cu ... *(se enervează iar)* cu nesuferiții de polițiști!

Dna Wormwood *(șocată)*: -Poftim!? Au chemat poliția la tine?! Dar cum și ... de ce ?!

Dl Wormwood*(iritat)*: -Pentru că nu au ce face altceva! Acum jumătate de an, un prăpădit din Est mi-a cerut o camătă pentru a-și cumpăra o mașină. I-am dat rendez-vous la un bar la ceas de seară, am stabilit cât timp îi acord pentru a-mi plăti și i-am dat 5000 \$, cu returnare în 4 luni. Au trecut 6 luni, și huliganul tot nu mi-a returnat niciun euro cent.

John *(interesat)*: Și ce-ai făcut?

Dl Wormwood: Ce să fac? Ce-ar face orice cămătar care se respectă și e respectat : I-am trimis amenințări de toate felurile!

Kevin *(intrigat)* :Așa și? Ce s-a întâmplat apoi?

DI Wormwood (furios) : A chemat poliția pe mine, dobitocul! Astăzi înainte să plec, m-am trezit cu un polițist în bar : „Mâinile la spate ! Ești arestat pentru șantaj emoțional și percepere ilegală de comisioane pentru împrumuturi!” Am început să mă cert cu el deoarece susțineam că afacerile mele sunt curate , el insista că nu.

Kevin: - Și... cum ai scăpat de el?

DI Wormwood: Cumva am reușit să-l mituiesc cu 100.000\$ în schimbul tăcerii sale. Ce să-i faci... aia e. *(aruncă teancul de bani pe masă. Privirea îi cade asupra Matildei, care citește cu încântare, fapt care îl înfurie rău. Se ridică, se îndreaptă spre fată și îi smulge cartea din mâini).*

DI Wormwood (urlând): Când naiba te vei opri din citit fatoooo!?

Matilda (scoțându-și căștile, confuză): Uh... Bună tată... s-a întâmplat ceva...?

DI Wormwood (urlând): M-am săturat să te văd citind aceste gunoaie numite „cărți”!

Matilda: Dar nu sunt gunoaie, tată! Sunt pline de cunoștințe.

DI Wormwood: taci, că n-ai dreptate! *(Începe să rupă pagini cu furie.)*

Matilda (îngrozită): Tată nu! E o carte de la bibliotecă! (Se repede să ia cartea.)

DI Wormwood (o scutură de o mână): Pleacă de aici! *(Rupe restul paginilor și aruncă gunoiul în tomberon.)* Hai, du-te și uită-te pe TikTok, ca orice om normal la cap! *(se așează)*

Matilda (de-a dreptu lfurioasă): Vă urăsc pe toți! Îmi distrugeți viața fără ca eu să vă fi făcut ceva rău!

(iese furtunos din cameră, șoptind): Lasă că am să mă ăzbun pe voi!

Vanessa (îngânând-o batjocoritor): Îmi distrugeți viața...

(Kevin și John izbucnesc în râs)

Vanessa: E atât de enervantă!

Dna Wormwood: Așa este, mica mea vedetă. Matilda este o ratată care nu a înțeles că viitorul stă în dispozitive. Cu siguranță va ajunge să cerșească pe străzi, în timp ce noi ne vom scufunda în lux.

DI Wormwood: Așa este. Apropo de lux, am cumpărat *bilete VIP pentru un concert.*

Toți (mirați): Serios?

DI Wormwood (mândru): Da, da. Așa că, sper ca sunteți pregătiți, deoarece în seara asta mergem la concert la RAVA!

(Kevin și Jonh exclamă fericiți.)

Vanessa (*dezamăgită*): Dar tati, eu voiam să merg la concertul lui IDK, că-l țin în seara asta! Nu-i corect!

Dl Wormwood: Lasă prințesa mea, că are concert și mâine! Mai are cineva ceva de obiectat?

Michael: Eu... Nu pot să vin cu voi. Am antrenament la karate și trebuie să mă duc că avem campionat săptămâna viitoare!

Dl Wormwood: Nu-I nimic băiatul meu! Trofee valoroase mai mult decât biletele!

Michael: Pa, oameni buni! Distrăți-vă (*iese agale.*)

Dna Wormwood (*bătând din palme*): Acum, haideți să mergem! Nu vrem să pierdem concertul!

Kevin: Da! Mai bine la concert decât în casă cu o maidaneză. (*Toată lumea râde în timp ce iese din cameră.*)

Scena 3

(În încăperea goală, intră Matilda furtunos în cameră cu un laptop subsoară. Dă niște farfurii la o parte, pune laptopul pe masă și se așează.)

Matilda: Vă credeți atât de șmecheri cu telefoanele alea... cum ar fi ca ele să vă trădeze?! (*deschide laptopul*) Lasă că vă arăt eu cine sunteți, nesimțiților! V-am răbdat de când vă știu și asta primesc în schimb...?

Matilda (*începând să tasteze*): Am să vă sparg parolele "I will hack them", cum ar spune toți americanii, apoi le voi controla de la distanță, din camera mea, și...voi vedea ce-am să fac.

Matilda (*concentrată*): Ce a fost mai greu am făcut cu succes, e timpul să spargem parolele pentru a obține accesul ... Hmm.... Gata ! Am control asupra dispozitivelor lor. Măine îmi pun planul în acțiune. (Ia laptopul și pleacă)

(În cameră intră soții Wormwood , băieții și Vanessa , cu ochii în telefon și se așează)

John: Concertul de aseară a fost grozav!

Vanessa: Aăa este ! Încă nu-mi vine să cred că mi-am făcut selfie cu RAVA! Abia aștept să pun poza pe TikTok ! (*se încruntă*) Hei ! De ce nu se deschide?

Kevin(*confuz*) : Ce se-ntâmplă ? Unde s-a dus socul meu în care am muncit : Brawl Stars ?

John(*nervos*) : Jocurile mele de noroc , unde sunt , că nu le-a șters necuratul peste noapte!!

Dl Wormwood(*agit*) : Mailul meu ! Mi-a dispărut mailul ! Cum îmi mai șantajezi "clienții,,?

Dna Wormwood: Cumpărăturile mele de pe Gucci unde s-au dus? Le-am plătit deja!

Michael : Voi ca voi, eu nu pot să-mi deschid telefonul deloc, deși e încărcat!

Vanessa : Ce se întâmplă?

(Un moment de tăcere. Muzica se oprește , fiind înlocuită de sunete de bruiaj . În sală se instalează panica.)

Kevin (speriat) : Nu, nu, nu! Telefonule, ce faci? (încearcă să butoneze) Îmi șterge conturile de jocuri în care am lucrat atât de mult si nu-l pot opri!

Vanessa (îngrozită) : Conturile mele, nu ! De ce îmi șterge conturile de pe rețelele de socializare? Nu-l pot opri!

Dna Wormwood(deznădăjduită) : Te rog, nu-mi mai șterge aplicațiile de haine! Am comenzi plătite care trebuie livrate!

DI Wormwood(furios) : Degeaba vă rugați de ele! Telefoanele astea și-au pierdut mințile!

John(pe un ton pierit): Suntem pierduți

(În mijlocul agitației intră Matilda , calmă , cu o carte subsuoară . Se așează)

Matilda : Bună dimineața ! Ce s-a întâmplat ? Arătați de parcă ați văzut un film horror acum două minute!

John (descumpănit) : Telefoanele noastre au înnebunit și șterg tot ce avem noi mai scump ! Și nu putem să le oprim!

Matilda(prefăcându-se uimită) : Pe bune!? Lăsați-mă să ghicesc: Ați apăsăat pe o reclamă dubioasă, dar promițătoare!

Toți(ezitând) : Da.....

Matilda (cu regret) : Atunci, îmi pare rău ! Telefoanele voastre au fost virusate!

Toți(șocați) : Stai, ce !?

Matilda : Da, acum cineva are control asupra lor și vă fură datele personale cu bani cu tot!

Toți(îngroziți) : Atunci, ce ne facem ?

Matilda : Ar trebui să mergeți la un programator , care vă va îndruma și ajuta . Și ar trebui să vă grăbiți , altfel nu o să vă mai rămână nimic de salvat .

DI Wormwood(*agitat*) : Toată lumea în mașină!Mergem de urgență la un informatician! Kevin, sună-l de pe smartwatchul tău !

Michael(*ușurat*) : În sfârșit, s-a deschis! Și totul e la locul lui! Mamă, ce noroc! Nu mai vin! La mine s-a rezolvat de la sine!

(*DI și Dna Wormwood , Kevin , John și Vanessa fug din cameră*)

Michael (*pe un ton glumeț*) : Dragostea și tehnologia nu se pupă întotdeauna, nu-i așa Matilda? (*îi face cu ochiul*)

Matilda : În fine, nu mă doare capul de asta. Mă duc în cameră să citesc!

Michael (*serios*) : Matilda, stai puțin !

Matilda (*neîncrezătoare*) : Ce vrei ?

Michael (*scofând un pachet din geantă*) : Vreau să-ți dau ceva ! (*se ridică și îl dă Matildei*)

Matilda (*luându-l*) : E cumva o glumă proastă ? (*îl deschide și exclamă șocată*) Nu... nu se poate ! E un model nou al cărții pe care tata a rupt-o! (*către Michael*) Dar Dar de ce ?

Michael (*sincer*) : Pentru că te iubesc ca pe ochii mei din cap ! Ești cea mai sufletistă , empatică și simpatcă fată și soră din univers ! Nu puține au fost momentele în care am vrut să mă apropiu de tine Însă când am încercat , mama și tata m-au amenințat că-mi vor interzice să mai fac sport , singurul lucru care mă ajută să nu înnebunesc în acest lagăr Cum nu am vrut să descopăr dacă sunt în stare de așa ceva , m-am ținut la distanță de tine.... (*rușinat*) Te rog.... Iartă-mă , surioară

Matilda (*consolatoare*) : Te înțeleg perfect, Michael. Mama și tata, te-au șantajat în tot acest timp , ca pe mine, însă subtil. Nu-ți cere scuze! (*râzând*) De fapt, acum că știu că există, totuși, o persoană, care mă acceptă așa cum mă consolează!

Michael (*hotărât*) : Când o să am ocazia, promit Matilda, că te voi lua cu mine în evadarea din această cușcă !

Matilda (*gânditoare*) : Să sperăm că acea zi va veni cât mai repede cu putință...

Michael (*timid*) : Până atunci.... Profitând că ai noștri sunt plecați... Vrei să mergem în parc ?

Matilda (*zâmbind*) : De ce nu ? Un pic de aer proaspăt nu strică Mai ales după ce s-a întâmplat ! (*râde cu Michael , în timp ce ies din cameră*)

Scena patru

Decor adăugat : Trei valize puse pe podea și o grămadă de haine împrăștiate pe canapea și fotolii . În cameră intră Dl Wormwood , Dna Wormwood și Vanessa , care încep să împacheteze agitați. După ei intră Matilda și Michael.

Matilda (*mirată*): Oameni buni, ce se întâmplă aici ? Ce-i cu.....

Dl. Wormwood(*enervat*) : Taci, ciudato! Du-te și fă-ți bagajele! Plecăm !

Matilda : Unde plecăm?

Dl Wormwood : În Dubai. Acolo nu există taxe.

Michael: Și..... când ne întoarcem?

Dna Wormwood: Nu ne mai întoarcem! Ne mutăm acolo!

Michael (*indiferent*): Perfect, ghiciți ce! Și noi ne mută ! Însă ... nu cu voi!

Matilda : Și ca să înțelegi mai bine despre ce vorbim... Am invitat pe cineva!

În cameră intră o tânără îmbrăcată elegant , distinsa domnișoară Honey .

Vanessa (*șocată, uitându-se la Dra Honey*) Aia aia e cumva geanta inspirată de Taylor Swift?!

Dra Honey(*calmă*) : Bună seara Dl. și Dna.Wormwood!Mă mai țineți minte?

Dna.Wormood(*uimită*) : Dna Honey ?! Profesoara care ne-a vizitat la început de an?

Dra.Honey : Sigur , se întâmpla pe vremea când mătușa mea îmi reținea ilegal moștenirea Dar nu despre mine am venit să vorbesc Am venit să vorbesc despre Matilda și Michael

Toți (*curioși*) : Ce vrei?!

Dna Honey(*hotărâtă*): Vreau să devin tutorele lor legal!!

Toți (*uimiți*) : Cee?! Poftim!?

Dna Honey(*către soții Wormwoo*) :Mi-ar face mare plăcere să am grijă de ei și nici nu o să vă coste niciun ban. (*scoate o foaie și i-o dă DluiWormwood*) Trebuie doar să completați acest document și procesul va fi gata.

Dna Wormwood(*către soțul ei*) : Nu-l lăsa pe Michael să plece!! Nu o să mai am trofee cu care să mă laud pe Facebook!

Dl Wormwood(*completând documentul*) : Am un avion de prins! Dacă ei vor să rămână aici cu ea, pot. Sunt de acord! (*dă documentul Dnei Honey și ia o valiză*)Toată lumea în mașină, acum! Plecăm!

Dna Wormwood și Vanessa iau câte o valiză și ies împreună cu Dl Wormwood. Li se alătură Kevin și Michael.

Matilda și Michael: Ei bine..... s-au dus. (*Fericiți încep să sară*) Am scăpat de ei! Suntem liberi! Suntem, în sfârșit, liberi!

Dna Honey(*zâmbind*): Ei nu nu au putut să vă înțeleagă înzestrările voastre Însă eu vă promit că vă voi oferi iubire și sprijin necondiționat în orice veți face. Și acum ce-ar fi să mergem în parc să ne relaxăm puțin?

Matilda și Michael aprobă. (*Ei ies împreună cu Dra Honey râzând.*)

Sfârșit!

10. CRĂCIUNUL LA ȘCOALĂ

AUTORI:

POTLOG DIANA- clasa a v-a A

BALEA MARIA MIRABELA- clasa a v-a A

BALEA MARIA NECTARIA- clasa a v-a A

SCROB IULIANA- clasa a v-a A

DRĂGOIU ANGELICA- clasa a v-a A

PROF. COORD. PETROVAN ELENA ANAMARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

PERSONAJE:

ANA

ANDREI

DIRECTORUL

CRISTI

Urma să fie un Crăciun normal, când directorul școlii a decis să aducă toți copiii la școală să-și petreacă Crăciunul împreună.

Ana: - Ce aberant! Cum să ne petrecem Crăciunul la școală? Este o sărbătoare pe care trebuie să o petrecem împreună cu familia!

Andrei: -Da, dar și noi suntem o familie că ne cunoștem de mult timp!

Ana: - Mie tot nu-mi convine! Trebuia să merg cu familia la schi și acum toate planurile noastre sunt ruinate!

Directorul: - Ce e copii? Ce nu vă convine? Eu am hotărât deja și așa va rămâne! Majoritatea elevilor sunt încântați de idee. Haideți să amenajăm sala în care veți dormi.

Ana (tristă): - Acesta era anul în care urma să învăț să schiez. Va mai veni și următorul...

Andrei: - Hai să mergem să-l ajutăm pe domnul director!

Ajung la sala pe care o vor amenaja pentru dormit. Acolo sunt mulți elevi care pun saltelele de dormit.

Cristi: - Unde ați fost până acum? De ce nu ați ajuns mai repede? Deja am făcut un plan cum să îl prindem pe Moș Crăciun!

Ana: - Cum? Vreți să îl prindeți de Moș Crăciun? Nimeni nu a reușit asta niciodată!

Cristi: - Noi avem un plan bine pus la punct! Vom începe făcând o capcană și vom pune momeală. Ce-i plac cel mai mult Moșului? Fursecurile și laptele. Până va sta să le mănânce noi îl vom prinde în capcană.

Ana: - Pare un plan bun, dar trebuie să fim foarte atenți. El vine noaptea târziu că are de umblat la copiii din întreaga lume.

Cristi: - Vom fi foarte atenți. Oricum, ce avem de făcut toată noaptea în interiorul școlii? O să ne săturăm și de colindat și de mâncat dulciuri.

Andrei: - Este o tradiție ca Moș Crăciun să fie invizibil oamenilor și mie îmi place acest mister. De ce vreți să stricați totul?

Cristi: - Poate că e momentul ca tradiția să se schimbe!

Andrei: - Dar dacă pe urmă nu ne va mai aduce cadouri?

Cristi: - E un risc pe care eu mi-l asum!

Andrei: - Eu nu vreau să-mi asum acest risc și din cauza noastră copiii din lumea întreagă să nu mai primească cadouri!

Ana: - Atunci vom planifica totul fără tine! Tu poți să dormi ca Moșul să vadă că ești un copil cuminte!

În ziua de Ajun, copiii se află la școală și lucrează la capcana pusă Moșului. Andrei se uita la ei nedumerit.

Andrei: - Tot nu cred că vreți să faceți asta! Nu vă dați seama că puteți strica Crăciunul pentru toată lumea?!

Ana: - Crăciunul nu înseamnă doar daruri ci și bucuria de a face ceva împreună, de a fi împreună. Sunt convinsă că Moșul nici nu se va supăra pe noi! Chiar cred că i se va părea ceva amuzant.

În clasă era harababură. Intră directorul și toți se liniștesc.

Directorul: - Dacă vreți să faceți ceva frumos, faceți-o în liniște! Imediat începem concertul de colinde.

Ana: - Eu trebuie să fug să mă pregătesc! Trebuie să cânt o colindă singură. Vreau să mai repet.

Cristi: - Ce spuneți să luăm și noi o pauză și să vedem cum se descurcă fetele.

Se termină concertul de colinde și copiii constată că sub bradul din sală este plin de cadouri.

Cristi: - O, nu! Moș Crăciun a fost deja aici și noi nu l-am prins!

Andrei (bucuros): - Sunt așa de fericit! Crăciunul e salvat!

Cristi: - E doar vina ta! Sigur ai făcut tu ceva!

Andrei: - Ce aș fi putut să fac, am fost tot timpul lângă tine?

Ana: - Priviți, în poza asta se vede ceva mare roșu, șters. Ar putea fi chiar Moș Crăciun!

Cristi:- Arată-mi! Așa e!

Apare directorul: - Nu-i așa că nu a fost chiar atât de rău că ați petrecut Crăciunul la școală?

Ana: - Ați avut dreptate! A fost un Crăciun diferit în sensul bun al cuvântului: ne-am distrat și ne-am cunoscut mai bine!

Director: - Noapte bună, copiii! Crăciun fericit!

11.ȚIGANII

AUTORI:

HAIDUC DALINA, clasa a VI-a

SCROB ANDRA, clasa a VI-a

MOȘ STELIANA, clasa a VI-a

TUHUȚ ANAYS, clasa a VI-a

SCROB ALISIA PETRONELA, clasa a VI-a

PROF. COORD. ȘIMON IOANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

PERSONAJE:

Jean Francesca

Giuseppe Mona

Fernando

Leonardo

Povestitorul

Dumnezeu le-o blestemat

Și de rău au dat

Că s-au îndrăgostit

Și prea mult au iubit

Totul a început cu două țigănci , Jean Francesca și Giuseppe Mona , tinere și destul de frumoase. Purtau părul prins și îl desfăceau rar ca să nu piardă timpul prețios din viața lor.

-No, tu, Monă, tu, cum moi ți-o mai mere?

-Bine, fã, bine mi-o fi până n-oi muri!

-No, tu, te-ai despărțit de Alejandro?

-Îi bengailo rău, nu mi-or place de el!

-Du-te, tu, nu mai zî!

-S-o întâmplat ceva!

-Motomonga!

-Da' numa' romanticos n-o fost si s-o prostit de-an lela!

-Ioi, Doamne, da ce s-o ...?

-M-o pălit!

-Dă-l in frasen, ca şişa o fost nesimțitui cu mine!

-Hai să mai ieșim afară, tu, că ne sufocăm!

-Hai, fã , merem și pân la piață!

-Ioi, tu , ni-ai pă ăștia!

-Ce-i, tu? Harabulile estea , pe Fernandon și Leo?

-Vaaai! Leșin!

-Fă, fã!!

-Mă îndrăgostii, Francesco!

-Ce, tu? Du-te și vezi-ți de treabă! Ești bolundă?

-Da ni ce iubibil îi, tu!

-Esti proastă?

-Stai așe că mă duc până la ei!

-Ioi!

-Hei, bengoșilor!

-Da, bună seniorita ! Ce-i cu voi p-aici?

-Da' mergem la căpșuni...ăăă...să luăm căpșuni!

-Vai tu, piranda , mânca-ți-aș ochișorii tăi căprui!

-Ioi , da ce pă haz ești!

-Să moară familia mea dacă am mai văzut o țigană ca tine!

-Du-te, mă, Fernando, mă!

-Unde păpușă?

-Unde-or vrea sufletelul tău!

-Hai, fă, că aci stau de o grămadă de vreme!

-Taci, tu, că mă cuplez cu ăla!

*La piață *

-Ioi, tu, ni ce capșuni!

-Chiar că, io îmi iau!

-Ia-ți!

-Ii dulce ca tine, Fernando...!

-Halo!

-Buna ziua , tanti!

-Ce treabă ai tu cu copila-miu, fetita?

-Pă cine faci tu fetiță , fa?

-Pă cine? Pă tine, tu!

-Vezi-ți de treabă , bătrâno!

-Batrână-i...

-Bă, ia vezi-ți de treaba ta!

-Dau cu căpșuni după voi!

-Hai, Francescă, să mem!

-Lasă-mă, tu, că nu terminai!

-Ce nu terminași?

-Alo, Fernando, hai repede la mine!

-Pă cine chemi, tu?

-Pe cine-oi vrea!

-Tu, ai grijă că nu-i de bine, ține-ți gura!

-Io, io tu? Cu mine vorbești?

-Tu, fetiță, ai grijă că iau mătura la tine!

-Ce-i, mămică?

-Astea nu-mi dau pace!

-Alo, alo, ce-i aicea?

-Vai, tu, că îi Fernando al meu!

-Al tău pe moașa!

-Leonardo, hai bă un pic!

-Ce-i, mă?

-Du-le un pic de-aici!

-Hai, fă, hai!

-Până nu-i dau în cap cu ceva nu ma las!

-Liniștește-te tu!

-Mă liniștii! Nu vezi? Io-s foarte calmă!

-Hai să mergem acasă!

*Acasă *

-Ioi, tu, Francesca!

-Ce-i, tu, Monă?

-Io n-am să-l mai văd pă iubibilul meu!

-No, lasă, tu!

-Nici căpșunii nu mi-i luai!

-Hai să ne linistim cu un pic de muzică bună!

-Lasă-mă, tu, nu vezi ca sufăr?

-Hai !

12.SĂPTĂMÂNA VERDE LA ȘCOALĂ

MUNTEA DARIUS, CLASA A V-A

RÎȘTEIU ȘTEFAN. CLASA A V-A

PROF. COORD. PETROVAN ELENA ANAMARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

La școală.

Mirel: - Ce se întâmplă în săptămâna asta? Mergem să mâncăm ceva?

Ionică: - Nu, Mirel, strângem deșeuri! Tu chiar nu ai asistat la o astfel de activitate?

Mirel: - Păi, dacă am fost răcit! Tu crezi că sunt Spiderman să nu răcesc deloc? Dacă mă gândesc bine, și el răcește!

Ionică: - Măi, Mirel, tu crezi că Spi-Spi, așa cum l-ai numit, este un personaj real?

Mirel: - Da, normal! Dacă nu ar fi existat, desenele cu el cum s-ar mai fi făcut?

Ionică: - Doamne, unde te-am găsit?

Mirel: - În tomberon, poftim! Dar în curtea școlii, unde să mă fi găsit?!

Ionică: - Of! Hai să discutăm despre săptămâna verde!

Mirel: - Ar fi o idee bună dacă am purta culoarea verde.

Ionică: - Haide după mine!

Mirel: - De ce să vin cu tine?

Ionică: - Să te duc de unde te-am luat.

Mirel: - Eu nu mai merg la școală că fac alergie la profesori.

Ionică: - Vai, vai!

Mirel: - Vai, vai!

Ionică: - De ce mă imiți?

Mirel: -Dacă îți spun te superi și o să mă lovești.

Ionică: - Dar de unde știi?

Mirel: - Știu eu, pot să îți spun?

Ionică: - Da, fără cuvinte urâte.

Mirel: - Te imit pentru că așa am chef.

Ionică: - Mireeel!

Mirel: - Da, ce e?

Ionică: - Fugi acasă!

Mirel: - Pe bune!

Ionică: - Oooops!

Mirel: - Ai uitat că sunt orfan?

Ionică: - Cam da, scuze.

Mirel: - Te spun la mama ta.

Ionică: - Serios, Mirel?

Mirel: - Hmmm, am uitat că nu ai mamă.

Ionică: - Oh, suntem chit.

Mirel: - Hai să dăm mâna ca bărbații!

Ionică: - Ok!

Mirel: - Doar atâta poți? Dă mai tare!

Ionică: - Ahh! De ce ai pus un lemn?

Mirel (râde): - De plăcere!

Ionică: - Mireluș, tată, aș zice să mergem în parc că tot e Săptămâna Verde și să lăsăm discuția asta, că nu ajungem nicăieri!

Mirel: - Mare dreptate ai! De ce ne-om certa când e mai bine să ne relaxăm în parc? Școala asta, numai intrigă bagă între noi!

13.SCENETA: „ELEVA BÂLBÂITĂ LA RĂSPUNS”

CLS.A II-A B

CÂRJA ANA-MARIA,

DURA ANDREEA,

LĂPĂDAT CLAUDIA,

ÎNDRUMĂTOR, COSMA VIOLETA-ANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICODIM GANEA” BISTRA

Personaje:

Claudia - o elevă bîlbîită, dar foarte învățată.

Doamna învățătoare - învățătoarea răbdătoare, dar ușor amuzată.

Andreea - o colegă a Claudiei, care o susține și o încurajează.

Locul acțiunii: într-o sală de clasă.

Actul 1:

(Doamna învățătoare se află la tablă, iar elevii sunt în bănci. Claudia stă pe scaun, visătoare.)

Doamna învățătoare: (privind în clasă) Bună dimineața, copii! Astăzi vom discuta despre animale. Vreau să-mi spuneți ce știți despre... pisici!

Claudia: (roșind un pic) A-a-a, p-p-pisicile s-sunt... e... e... animale, d-d-domicilii, p-p-p-p-pu-pu-pu, p-pu-pu... (își dă seama că nu poate să spună ce vrea).

Doamna învățătoare: (răbdătoare) Da, Claudia, foarte bine, pisicile sunt animale domestice, dar poți să-mi spui mai multe despre ele?

Claudia: (bîlbîind cu vocea tremurândă) P-p-pisicile... p-p-p-poate c-c-cînta... și-au... s-s-sunt foarte b-b-bune... eeee... b-b-bune pentru sănătate! (își dă seama că ce a zis nu are sens).

Andreea: (privind la Claudia și încercând s-o încurajeze) Claudia, vrei să spui că pisicile sunt animale care își vânează hrana și au perii foarte moi. Nu-i așa?

Claudia: (tremurând, dar cu un zâmbet timid) D-d-da! S-s-sunt... a-a-a-a... v-v-vânează... și... a-a-a... p-p-p-pă... (își oprește cuvântul și se uită spre colegi, sperând s-o ajute).

Doamna învățătoare: (zâmbind amabil) Bravo, Claudia! Acum ai spus ceva foarte important despre pisici. Ele sunt și vânători pricepuți și pot prinde chiar și șoareci.

Actul 2:

(Doamna învățătoare continuă să pună întrebări, iar Claudia încearcă din nou să răspundă.)

Doamna învățătoare: Claudia, știi câte picioare are o pisică?

Claudia: (bâlbâind) P-p-p-p-pisicile..., d-d-... p-picioare... p-P-p... sunt... c-c-c-c-nouă? (se oprește brusc, realizând că a greșit).

Andreea: (intervine) Nu, Claudia, nu sunt nouă! Au patru picioare! Pisicile au patru picioare!

Claudia: (încercând să corecteze) A-a... p-p-patru! Da, da! p-p-patru! Că-p-p-p-p... sunt animale... p-p-p-preferate... aaaaa! (încearcă să se facă înțeleasă).

Doamna învățătoare: (râzând ușor și cu înțelegere) Da, Claudia, foarte bine! Pisicile au patru picioare, iar asta le ajută să fie foarte agile și rapide.

Actul 3:

(Claudia încearcă din nou să răspundă la o întrebare mai complicată, dar bâlbâitul o face să fie și mai amuzantă.)

Doamna învățătoare: Claudia, poți să-mi spui ce mănâncă pisicile?

Claudia: (mângâindu-și capul, simțind presiunea) P-p-p-p-pisicile... m-m-mănâncă... p-p-p-poate... b-b-burgeri? (își dă seama că a spus ceva complet greșit).

Andreea: (râzând ușor și șoptindu-i) Nu, Andreea! Pisicile mănâncă carne, mai ales pește sau șoareci!

Claudia: (cu ochii mari) A-a, aaaaa, c-c-carne! Da, da! C-c-carne și... aaaa... peș-peș-pește! S-s-șoareci! (se oprește și râde ușor de sine).

Actul 4:

(Doamna învățătoare, impresionată de cât de mult s-a străduit Claudia, vrea s-o încurajeze.)

Doamna învățătoare: Claudia, ai făcut o treabă minunată! Poate că nu te-ai exprimat perfect, dar ai învățat multe despre pisici și ai dat răspunsuri foarte bune!

Claudia: (zâmbind timid) M-m-mulțumesc... m-m-m-am... străduit! (râde nervoasă).

Andreea: (bătând-o pe umăr) Bravo, Claudia! Oricum, nu contează că bâlbâi, ai dat cele mai

bune răspunsuri!

Claudia: (mângâindu-și barba, gândindu-se) P-p-pisicile... sunt animale grozave! Și... c-c-carne și... șoareci... și... p-p-pește... și... c-c-când... știu... că sunt... (se oprește și toți râd amical).

Final:

(Toți elevii râd amical și încep să discute despre pisici, în timp ce doamna învățătoare continuă s-o încurajeze pe Claudia.)

Doamna învățătoare: (zâmbind) Claudia, indiferent cât de mult te bâlbâi, știu că vei reuși să înveți tot ce-ți propui!

Claudia: (râzând și încurajată) D-d-da! D-d-voi... înc-încerca!

Bună ziua! scuze de întârziere, s-au adunat prea multe !

14.RECICLARE

POPA EMANUELA, CLASA A V-A

CIOREA ALEXIA- MARIA, CLASA A V-A

PROF. COORD. PETROVAN ELENA ANAMARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

PERSONAJE: Domnul Ion

Doamna Maria

Managerul magazinului

Doamna Maria merge la magazinul Superstore să recicleze niște sticle. Acolo observă că aparatul este stricat.

Dna Maria: - Aoleu! Iar nu merge mașina!

Dl Ion:- Cum nu merge? Mie tot timpul îmi merge! Aveți permis?

Dna Maria: - Mă refer la mașina de reciclat!

Dl Ion:- Atunci vorbiți corect, doamnă! Ați lovit-o o dată? Eu așa fac mereu.

Dna Maria: - Acum încerc!

Doamna lovește automatul, dar acesta scoate niște sunete ciudate. Atunci managerul vine.

Managerul: - Doamnă, ce faceți acolo?

Dna Maria: - Păi, am venit și eu să fac anti-poluare! Că mi-a spus vecinul că mașinăria îmi dă bani!

Managerul: - Păi atunci de ce ați lovit mașina?

Dna Maria: - Păi așa mi-a zis dânsul, că nu mergea!

Managerul: - Ce ați pus în ea?

Dna Maria: - Niște ambalaje.

Managerul își pune mâinile în cap: - Sticle! Sticle trebuiau! Acum ce mă fac?

Dna Maria: - Eu am lovit mașina ca să meargă!

Managerul: - Păi merge!

Dna Maria: - Atunci mă duc să aduc ciocanul din mașină să îi mai dau una!

Managerul: - Stați! Nu așa!

Dl Ion:- Nu am nimic de-a face cu doamna!

Managerul: - Normal... dacă e blondă!

Dna Maria: - Nu-l găsesc! Ce fac?

Managerul: - Eu vă propun să plecați!

Dna Maria: - Și banii?

Managerul: - Ah, da! Îmi datorați 500 de euro pentru reparații.

Dna Maria (schimbând tonul): - Ați prefera, în schimb, un pupic?

Managerul: - Nu!

Doamna Maria fuge în mașină și pleacă rapid, apoi intră în gard cu mașina.

15.ȘEDINȚA DE COȘMAR

CLASA A V-A B

PROF. DINIȘ ADAM CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICODIM GANEA" BISTRA

 Durată: aproximativ 20 minute

□ Decor: Sală de clasă cu o masă, scaune, tablă pe care scrie „Să vorbim civilizat!”, catalog, cană de cafea, eșarfă artistică, fular de fotbal, mop.

 Personaje:

1. Dl. Popescu – dirigintele ironic și aproape epuizat
2. Doamna Georgescu – mama perfecționistă
3. Dl. Ionescu – tată microbist
4. Doamna Vasilescu – mama visătoare, poetă
5. Dl. Marin – nostalgic
6. Doamna Petrescu – mama protectivă
7. Elevii (3) – ironici și carismatici
8. Mami de serviciu – comic de situație

 SCENA UNICĂ

(Dl. Popescu intră cu o cană de cafea rece și catalogul sub braț. Inspiră adânc.)

Dl. Popescu (murmură):

Zi de ședință... calm, respirație, optimism... Și, poate, o minune.

Mă simt ca la Eurovision: fiecare părinte are cel puțin 12 puncte pentru copilul propriu. Va fi o ședință de coșmar. Sper să nu dureze prea mult....

(Intră părinții rând pe rând.)

Bună ziua!, Bună ziua!

Dl. Popescu

Bună ziua!

Este timpul să începem ședința.

O să vă prezint ordinea de zi..

Doamna Georgescu:

Eu, domnule diriginte, am venit cu un tabel comparativ: fiul meu vs. restul clasei. Plus o listă cu 20 de obiective educaționale pe termen scurt și mediu. Colorate!

Dl. Popescu:

Sper doar că n-ați pregătit și un PowerPoint...

Doamna Georgescu:

De data aceasta nupoate data viitoare...

Dl. Ionescu (intră cu fular și fluier):

Vreau să știu de ce băiatul meu stă rezervă la fotbal. E mai rapid decât serverul de internet de la școală! Dacă nu-l puneți titular, mă ofer eu antrenor. Și aduc și galerie!

Dl. Popescu:

Nu pot să vă dau un răspuns, dar o să vorbesc cu profesorul de sport.

Oricum, problema fiului dumneavoastră nu este sportul, ci matematica. El nu știe tabla înmulțirii.

Dl. Ionescu

Nu e problemă, domnule diriginte..... Fiul meu se va face fotbalist, deci nu are nevoie de matematică.

Dl. Popescu:

Aici, nu pot să vă dau dreptate, domnule Ionescu

Doamna Vasilescu (cu privirea visătoare):

Copiii trebuie să viseze. Fiica mea a scris despre o pisică filozofă invizibilă. A luat 6..... ȘASE!? Unde e dragostea pentru poezie, pentru metaforă?

Dl. Popescu:

Probabil profesorul a fost alergic la pisici. Sau la filozofie.

Doamna Vasilescu

Mie nu îmi pasă de alergiile lui.....Nota 6 trebuie să dispară din catalog....Fiica mea e de 10 la română

Dl. Popescu:

Doamna Vasilescu, fiecare profesor e responsabil de materia pe care o predă....Poate motivul pentru care a luat 6 este cu totul altul.....

Doamna Vasilescu

O să discut eu cu ea....Trebuie neaparat să o întâlnesc....Lucrurile nu pot să rămână așa.....

Dl. Marin:

Pe vremea mea scriam despre vacanță și obțineam 10. Fără pisici, fluturi sau „nori ai gândului”. Și tema era: „Cum am dus vaca la păscut”.

Dl. Popescu:

Aveți dreptate, domnule Martin....acum însă s-au mai schimbat lucrurile...

Si, până la urmă notele nu contează prea mult....Important este ca elevii să știe

Dl. Marin:

Pentru mine notele contează foarte mult...Dacă fiul meu are 10 pe linie, eu sunt foarte mulțumit.

Dl. Popescu:

Mă rog, nu mă înțelegeți.....

Doamna Petrescu:

Copilul meu plânge seara. I-am pus în ghiozdan ceaiuri, lavandă, plasturi de relaxare... Și tot vine cu 7.

Vă rog, faceți testele mai prietenoase!
Eventual cu stickere motivaționale!

Dl. Popescu:

Stickere motivaționale??? La asta, sincer să fiu, nu m-am gândit!

Doamna Petrescu:

Nu pot să cred, domnule diriginte! Elevii trebuie permanent motivați, încurajați....În plus le trebuie condiții optime pentru a învăța....În clasă ar trebui să fie mai multe plante verzi, iar perețiidecorați mai frumos, în culori calde
Să nu mai vorbim de profesori.... Sunt în totalitate responsabili cu starea de bine a elevilor.

Dl. Popescu:

Parcă vorbiți din revistă....Ați urmat ceva cursuri în domeniu...

Doamna Petrescu:

Nu, dar citesc multe de pe facebook

(Intră mami de serviciu cu mopul.)

Mami de serviciu:

Dacă mai rămâneți după ora 8, vă rog să-mi spuneți. Am spălat deja pe la clasa a VII-a..... și acolo lumea se plângea de multe, dar au terminat lla un moment dat...

Dl. Popescu:

Vă rog să așteptați afară.....vă rămâne timp și de dat cu mopul...

Mami de serviciu:

Doamne ferește..... N-am văzut așa ceva...De 3 ore durează ședința asta....

Părintele întârziat

Bună ziua!

Vă rog să mă iertați că am întârziat, dar vin tocmai de la birou...Am avut o sedință de afaceri...

Dl. Popescu:

În regulă. E bine că ați venit, fiul dumneavoastră are grave probleme de disciplină

Părintele întârziat

Fiul meu....Nu pot să cred....Acasă este foarte cuminte...Stă liniștit în camera lui, se joacă pe calculator....Iese doar când e ora mesei...

Dl. Popescu:

Sunt uimit să aud asta...

Dl. Popescu:

Având în vedere că la această ședință participă și elevii, haideți să facem ceva curajos: să-i ascultăm pe elevi.

(Elevii se află deja în bănci. Unul cu rucsacul agățat, altul cu o pălărie comică, al treilea cu o sticlă reutilizabilă.)

Elev 1:

Vrem doar să fim ascultați. Nu suntem perfecți. Dar suntem amuzanți! Ar trebui să primim note și pentru asta.

Elev 2:

Dacă primim 8, suntem certați. Dacă luăm 10, ni se spune „se putea și mai bine”. Poate nota ideală e... pauza!

Elev 3:

Vrem teme creative. De exemplu: „Cum să supraviețuiești unei ședințe cu părinți fără să adormi.”

Elev 4:

Nu mai vrem teme....Vrem mai mult timp liber....Nu suntem roboți....Școala e ca o închisoare...Vrem mai multă libertate

Elev 1 și elev 2:

Da, domnule diriginte...

Elev 3:

Vă rugăm să luați în calcul toate aceste aspecte...

Doamna Georgescu:

Poate am exagerat. Vreau doar ce e mai bun pentru copilul meu. În fiecare oră. Și minut. Și secundă.

Dl. Ionescu:

Copilul meu are talent la vorbit! Poate-l bag la emisiune. Se vede că e dintr-o familie de „comentatori”.

Doamna Vasilescu:

Hai să le dăm și poezie. Teme ca „Gândurile unui nor rătăcit” sau „Fluturile care visa să fie vulcan”.

Dl. Marin:

Să nu le dăm prea multă libertate. Pe vremea mea, visele se făceau doar între 9 seara și 5 dimineața!

Doamna Petrescu:

Propun teme și pentru părinți:

1. „Cum să nu panichezi la un 8”
2. „Cum să te bucuri de un 7 ca de o excursie”

Elev 1:

Vrem doar să fim tratați ca... oameni. Nu ca proiecte de perfecțiune.

Elev 2:

Și dacă tot dăm examene, poate facem și un test de răbdare pentru părinți.

Elev 3:

Sau unul pentru profesori: „Cum să zâmbești când primești 30 de scutiri în 10 minute!”

Dl. Popescu:

Da....Ca de obicei, a fost o sedință cu de toate...

E bine să învățăm unii de la alții!

Eu cred că o să mă fac bibliotecar! Cărțile nu răspund, nu au atâtea pretenții și nu vin la ședințe cu PowerPoint!

Declar încheiată această ședință!

Toți în cor: Pe curând, domnule, diriginte!

 SFÂRȘIT – Cu aplauze și râsete